

Προλετάριοι όλων των χωρών,  
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!



# ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ



“Από τη στάχτη του θα  
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ”  
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35 ΤΗΛ.-ΦΑΞ 5232553 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 11 ΦΛΕΒΑΡΗ 2000 ΑΡ. ΦΥΛ. 346 ΔΡΧ. 200

## ΕΚΛΟΓΕΣ

# ΝΑ ΞΕΣΚΕΠΑΣΟΥΜΕ ΤΟΝ ΣΗΜΙΤΗ

# ΝΑ ΔΥΝΑΜΩΣΟΥΜΕ ΤΗΝ ΟΑΚΚΕ Πάλη για δημοκρατικό εκλογικό μέτωπο

**Το καθεστώς αποφάσισε εκλογές.**

**Το καθεστώς θέλει κυβέρνηση Σημίτη.**

**Πρόκειται για τις πρώτες βουλευτικές εκλογές της μεταπολιτευτικής περιόδου στις οποίες δεν υπάρχει αληθινή πολιτική πώληση ανάμεσα στα κόμματα που διεκδικούν εξουσία, ή ανάμεσα στα πολιτικά μπλοκ γενικότερα.**

**Μέχρι και το 1996 κρινόταν σε μεγάλο βαθμό το αν θα βρίσκεται στην εξουσία το δυτικόφιλο ή το ρωσόφιλο κομμάτι της αστικής τάξης. Το 1996 κρίθηκε δηλαδή το αν θα σταθεροποιούνταν στα πράγματα η ρωσόδουλη κλίκα Σημίτη ή αν θα ανέβαινε η σοβινιστική, αλλά δυτικόφιλη τάση Έβερτ μέσα στη ΝΔ.**

**Η νίκη της κλίκας Σημίτη το 1996 σήμαινε όχι μόνο τη σταθεροποίηση και επέλαση μέσα στο ΠΑΣΟΚ της βρώμικης τριάδας Σημίτη - Λαλιώτη - Γ. Παπανδρέου, αλλά και την άνοδο του επίσης ρωσόφιλου Κ. Καραμανλή στην ηγεσία της ΝΔ.**

Από την εκλογή Καραμανλή στην ηγεσία της ΝΔ και μετά κυριαρχούν οι φιλορωσικές δυνάμεις μέσα σε όλα τα κόμματα. Από δω και στο εξής μπορούμε να μιλάμε για φιλορωσικό πολιτικό καθεστώς. Αυτό δεν σημαίνει ότι νικήθηκαν οριστικά και κείτονταν αδρανείς και μισοπεθαμένες οι δυτικόφιλες σχετικά πιο δημοκρατικές τάσεις της αστικής τάξης, οι οποίες βρίσκονται πάντα μέσα στη ΝΔ και το ΠΑΣΟΚ, αλλά ότι έχουν χάσει κάθε πολιτική αυτονομία και ηγεμονεύονται από τους επιδέξιους συνωμότες της μικρής, αλλά δραστήριας και με σαφή στρατηγική αντίληψη “ρώσικης” φράξιας. Στην πραγματικότητα είναι οι δυτικόφιλοι, ειδικά οι ευρωπαϊόφιλοι αστοί που δίνουν τον όγκο αλλά και τον παλμό των στρατών του Σημίτη και του Καραμανλή τόσο μέσα στο ΠΑΣΟΚ όσο και μέσα στη ΝΔ.

Ακόμα και μέσα στον ρωσόδουλο ΣΥΝ είναι ζωντανή και με ισχυρή επιρροή στη βάση η μικρή ευρωπαϊόφιλη δημοκρατική του τάση, ενώ το ΔΗΚΚΙ έχει και σε επίπεδο ηγεσίας ζωντανές ακόμα τις παλιές αυτοδυναμικές “άμυνες” του σοβινιστικού ΠΑΣΟΚ απέναντι στο ψευτοΚΚΕ. Πραγματικά το μόνο ανοιχτά και συμπαιγές ρωσόδουλο κόμμα είναι το ψευτοΚΚΕ που ο ρόλος του είναι να σημαδεύει και να χτυπάει με όση ορμή διαθέτει τους κάθε φορά κύριους εχθρούς της ρώσικης πολιτικής στην Ελλάδα.

Όταν λοιπόν μιλάμε για ρωσόδουλο κα-

θεστώς δεν αναφερόμαστε ούτε στην πολιτική σύνθεση, ούτε στην ιδεολογική συγκρότηση του πελώριου στρατού που σέρνουν πίσω τους οι μικρές σχετικά πολιτικές φράξιες των ρωσόφιλων. Αναφερόμαστε στην ικανότητα που έχει πια αυτή η μειοψηφία να ηγεμονεύει πολιτικά μέσα από ένα παιχνίδι επιδέξιου πολλαπλού εισοδισμού, όλη την πολιτική και τελικά την οικονομική, κοινωνική και ιδεολογική ζωή της χώρας.

Αυτό λοιπόν το καθεστώς αποφάσισε εκλογές τώρα γιατί έκρινε ότι αυτό είναι που συμφέρει τον Σημίτη. Ο Σημίτης πρωθυπουργός είναι τώρα η ζωτικής σημασίας πολιτική επιλογή αυτού του καθεστώτος.

Ότι το καθεστώς θέλει Σημίτη αυτό φάνηκε κατ’ αρχήν από το γεγονός ότι επικρότησε την εκλογή Στεφανόπουλου, που ήταν κατ’ αρχήν μια επιλογή Σημίτη. Εδώ φαίνεται το ποιος σέρνει το χορό. Ταυτόχρονα η ίδια κίνηση, δηλαδή η ψήφιση Στεφανόπουλου από τη ΝΔ, έδινε στην κλίκα Σημίτη την πρωτοβουλία για τον χρόνο κήρυξης των εκλογών. Αυτή η αναγνώριση της πρωτοκαθεδρίας στο Σημίτη δεν έγινε μόνο από τη ΝΔ, αλλά και από τον ΣΥΝ και από το ψευτοΚΚΕ. Εδώ και μήνες ο ΣΥΝ έχει πάψει να κάνει καν φραστική αντιπολίτευση στο ΠΑΣΟΚ. Το μόνο που επαναλάμβανε τελευταία ο Κωνσταντόπουλος ήταν ένα κάλεσμα στο Σημίτη να ξεκαθαρίσει το χρόνο των εκλογών, τον διευκόλυνε δηλαδή να τις κά-

νει πρόωρα, παραβιάζοντας και το πνεύμα του Συντάγματος, που δικαιολογεί πρόωρες εκλογές μόνο για πολύ σοβαρούς εθνικούς λόγους, αλλά και την παλιότερη πολιτική δέσμευση του Σημίτη ότι αν εκλεγεί το Φλεβάρη Πρόεδρος Δημοκρατίας δεν θα υπάρχει λόγος επίσπευσης των εκλογών. Όπως και στον καθένα έτσι και στον ΣΥΝ ήταν φανερό ότι αυτή εδώ η στιγμή και από τα γκάλοπ και από τις γενικές συνθήκες ήταν η καλύτερη στιγμή για το ΠΑΣΟΚ. Άρα όποιος δεν ήθελε Σημίτη έπρεπε να καταγγείλει τις πρόωρες εκλογές.

Άλλωστε συγκεκριμένα στελέχη του ΣΥΝ μιλάνε όλο και περισσότερο τις τελευταίες μέρες για πιθανότερη νίκη ΠΑΣΟΚ, δίνοντας έτσι κι άλλο αέρα στα πανιά του Σημίτη. Αλλά και η υποψηφιότητα Κύρκου για την Προεδρία από τον ΣΥΝ δεν ήταν μια κόντρα στον Στεφανόπουλο αλλά ήταν μια εσκεμμένα καταδικασμένη και απομονωμένη κίνηση. Στόχος της να δώσει άλλοθι στον ΣΥΝ καθώς και έναν φαινομενικό αντίπαλο οπότε ακόμα περισσότερη αίγλη στην εκλογή του υποψήφιου του ΠΑΣΟΚ.

Ανάλογη και πιο χαρακτηριστική ήταν η στάση του ψευτοΚΚΕ που δεν κατέβασε καν υποψήφιο προτιμώντας το λευκό έτσι ώστε να μην βρεθούν στην ανάγκη, έστω και έμμεσα να καταψηφίσουν τον Στεφανόπουλο.

Από όλο αυτό το καθεστωτικό πλέγμα έμμεσης στήριξης στο Σημίτη οι μόνες λίγες γνήσιες αντιστάσεις έρχονται από τους σοβινιστές του ΔΗΚΚΙ. Αυτοί ψήφισαν λευκό στον Στεφανόπουλο, αν και τους έκφραζε ο σοβινισμός και ο αντιαμερικανισμός του ακριβώς για να διαχωριστούν από τον Σημίτη και όχι για να συμπλεύσουν έμμεσα μαζί του όπως έγινε με το ψευτοΚΚΕ. Επίσης στο καθαρά πολιτικό επίπεδο το ΔΗΚΚΙ βρίσκει τρόπους να καταγγείλει τον Κόκκαλη ή και την υπεροχή της κλίκας Σημίτη στα ΜΜΕ. Κυρίως όμως αυτοί οι σοβινιστές δεν ακολουθούν το ρωσόδουλο Γιωργάκη στον ξαφνικό έρωτά του ΠΑΣΟΚ με την Τουρκία. Το ΔΗΚΚΙ δεν ενοχλείται βέβαια από το

## ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- Χάϊντερ: Να απομονωθεί η Αυστρία  
Να τσακιστούν οι ναζί
- Λιπάσματα: Νομική προσφυγή-συσπείρωση των εργαζομένων
- Μετρό: Το δράσος Λαλιώτη
- Βαλκάνια: Ελληνικός εργοδοτικός μεσαίωνας
- Η ρώσικη συνωμοσία με τις εκρήξεις και τον Μπασάγιεφ

ύποπτο του πράγματος, αλλά γιατί τα αρρωστημένα εξαρτημένα αντιτουρκικά αντανάκλαστικά του δεν μπορούν να ακολουθήσουν τις διπλωματικές τούμπες του ΠΑΣΟΚ που τόσο εύκολα τις κατάπιε το πρακτόριο ψευτοΚΚΕ. Σε τέτοιου είδους λοιπόν “παραξενιές” αυτών των κατά τα άλλα αρρωστημένων εθνικοσοσιαλιστών του ΔΗΚΚΙ θα πρέπει να οφείλονται και οι πρόσφατες τριβές τους και η συνακόλουθη ψύχρανσή τους με το ψευτοΚΚΕ.

Το ότι το πολιτικό καθεστώς έχει αποφασίσει Σημίτη για πρωθυπουργό βγαίνει πάντως κυρίως από την γενική αποδοχή της νέας πολιτικής προσέγγισης απέναντι στην Τουρκία. **Αν αυτή την πολιτική την ακολουθούσε μια αληθινή φιλοευρωπαϊκή κυβέρνηση αυτή θα είχε πέσει μέσα σε ελάχιστο χρόνο.** Σε μια τέτοια περίπτωση η ΝΔ, το ψευτοΚΚΕ, ο στρατός, τα συνδικάτα του Δημοσίου και οι παπάδες θα είχαν εκστρατεύ-

# ΕΚΛΟΓΕΣ: ΝΑ ΞΕΣΚΕΠΑΣΟΥΜΕ ΤΟΝ ΣΗΜΙΤΗ ΝΑ ΔΥΝΑΜΩΣΟΥΜΕ ΤΗΝ ΟΑΚΚΕ

συνέχεια από τη σελ. 1

σει μια πατριωτικούς αφορισμούς και κατάρτες ενάντια στους αμερικανόδουλους “εθνοπροδότες”. Τώρα όλοι αυτοί λουφάζουν, ξεστομίζοντας που και που καμιά φρασούλα αποδοκμασίας όχι για την τιμή των όπλων, αλλά για να μην χάσουν μέσα στη γρήγορη στροφή τη σοβινιστική πολιτική τους βάση.

Το πολιτικό καθεστώς θέλει το ΠΑΣΟΚ στην κυβέρνηση και όχι τη ΝΔ γιατί μόνο σε μια κυβέρνηση ΠΑΣΟΚ και όχι σε μια κυβέρνηση της ΝΔ, θα βρίσκονται υπό ρώσικο έλεγχο το υπουργείο εξωτερικών και το υπουργείο υποδομής (ΥΠΕΧΩΔΕ), ενώ θα είναι και τόσο ενταγμένο στη ρώσικη στρατηγική το υπουργείο άμυνας. Εκτός όμως από την κυριαρχία τους σ’ αυτές τις ηγετικές θέσεις κλειδιά οι ρωσόδουλοι ελέγχουν στο ΠΑΣΟΚ και ένα πλήθος μεσαίων στελεχών που επανδρώνουν τον διοικητικό και συνδικαλιστικό μηχανισμό του κράτους. Αντίθετα ο Καραμανλής κυριαρχεί στην κορυφή της ΝΔ, αλλά δεν διαθέτει ακόμη νέα ρωσόφιλα στελέχη με πολιτικό κύρος που θα μπορούσαν να πιάσουν και αυτές τις θέσεις κλειδιά στην κορυφή και τις άλλες πολυάριθμες θέσεις στη βάση. Τα βασικά υπουργεία της ΝΔ σήμερα αν ερχόνταν στην εξουσία θα τα πιάνανε οι δυτικόφιλοι σοβινιστές. Ο Καραμανλής θέλει πολύ χρόνο για να εκκαθαρίσει το κόμμα του, και κυρίως, να φτιάξει νέα ρωσόφιλα – αντιδυτικά στελέχη στον κορμό του κόμματος. Γι’ αυτό τον τελευταίο λόγο μάλιστα η ρώσικη διπλωματική μηχανή έχει ριζίε στα πλευρά της ΝΔ το ψευτοΚΚΕ, όπως έχει ριζίε στα πλευρά του ΠΑΣΟΚ τον ΣΥΝ.

Αυτά τα δύο μικρά κόμματα διαθέτουν ένα δυσανάλογα ψηλό σε σχέση με τον όγκο τους ποσοστό στελεχών που μπορούν να επανδρώσουν καίριες θέσεις ενός “πλαδαρού” μηχανισμού εξουσίας σαν εκείνον του ΠΑΣΟΚ και της ΝΔ, αλλά και να “διαπαιδαγωγήσουν” στη φασιστική ιδεολογία και πρακτική τα αντίστοιχα στελέχη των δύο μεγάλων κομμάτων. Αυτό είναι το νόημα της συγκυβέρνησης με το ΠΑΣΟΚ που διεκδικεί ο ΣΥΝ εδώ και χρόνια, ενώ και η επιρροή και η πρακτική δύναμη του ψευτοΚΚΕ στους Δήμους και στα Συνδικάτα δυναμώνει πολύ χάρη στο μεγάλο δίαυλο που λέγεται ΝΔ.

Αυτό το πλευροκόπημα του ΣΥΝ και του ψευτοΚΚΕ στο ΠΑΣΟΚ και τη ΝΔ αντίστοιχα αποτελεί επίσης μια μορφή του πιο λεπτού πολιτικού εισοδισμού των ρωσόδουλων και είναι σε μεγάλο βαθμό για τις ανάγκες αυτού του εισοδισμού που ο μεν ΣΥΝ παίρνει πιο πολύ την ευρω-

παϊκή χροιά (που αντιστοιχεί στο ΠΑΣΟΚ), το δε ψευτοΚΚΕ την σοβινιστική που αντιστοιχεί στο σοβινισμό και στον κοινωνικό συντηρητισμό της ΝΔ.

## ΤΟ ΜΟΝΟ ΤΟΥΣ ΠΡΟΒΛΗΜΑ Ο ΑΒΡΑΜΟΠΟΥΛΟΣ

Όσοι λοιπόν να ελεγχθεί ο πόλος ΝΔ της αστικής τάξης χρειάζεται στους ρωσόδουλους μια κυβέρνηση ΠΑΣΟΚ. Ασφαλώς το όνειρό τους είναι μια κυβέρνηση ΠΑΣΟΚ – ΣΥΝ με τον δεύτερο να διαβρώνει παραπέρα και να σέρνει από τη μύτη το πρώτο. Ήδη ο Σημίτης δεσμεύτηκε για ένα αναλογικότερο σύστημα μετά από αυτές τις εκλογές, δηλαδή για ένα αδυνάτισμα της αυτοδυναμίας του ΠΑΣΟΚ.

Το μόνο πραγματικό πρόβλημα για το καθεστώς είναι αυτή τη στιγμή, ή καλύτερα τον τελευταίο καιρό, ο Αβραμόπουλος.

Είχαμε γράψει στο προηγούμενο φύλλο της Ν. Ανατολής ότι θα έπρεπε πριν γίνουν εκλογές να μαντρωθεί ο Αβραμόπουλος στη ΝΔ, ώστε να μην αποτελέσει αυτός ύστερα από τις εκλογές τον εναλλακτικό πόλο απέναντι στον νικημένο των εκλογών, τον Καραμανλή. Το ίδιο επιχειρήθηκε να γίνει και με τον Σουφλιά και με τον Μάνο ώστε να μην είναι εύκολο στον πόλο Αβραμόπουλου να βρεθεί με εν δυνάμει μεγάλη συσπείρωση μετά τις εκλογές. Ήδη η αποδοχή Κοντογιαννόπουλου στο ΠΑΣΟΚ είχε αυτό το νόημα, να αποδυναμώσει αυτό τον εν δυνάμει πόλο και όχι βέβαια να δυναμώσει τον ευρωπαϊκό μέσα στο ΠΑΣΟΚ. (Απόδειξη ότι αμέσως μετά την προσχώρησή του στο ΠΑΣΟΚ, η νεολαία ΠΑΣΟΚ καταδίκασε την προσχώρησή).

Η επιχείρηση τραβήγματος στη ΝΔ του Αβραμόπουλου στην κύρια πλευρά της απέτυχε, γιατί αυτός ο επιδέξιος πολιτικάντης έγκαιρα αντελήφθη την επερχόμενη ήττα της ΝΔ. Λέμε απέτυχε “στην κύρια πλευρά της” γιατί ο Αβραμόπουλος έδωσε έναν καίριο πόντο στον Καραμανλή. Δήλωσε δηλαδή την επομένη της ανακοίνωσής του στην εφημερίδα “Εθνος” ότι **δεν πρέπει να αμφισβητηθεί η ηγεσία Καραμανλή μετά από μια ήττα της ΝΔ**. Θυμίζουμε ότι αυτή την δήλωση την έχει κάνει και η Μπακογιάννη. Όμως ακριβώς αυτός είναι ο βασικός όρος που βάζει το καθεστώς σ’ αυτές τις εκλογές, δηλαδή το να παραμείνει πρόεδρος ο Καραμανλής μετά από μια ενδεχόμενη ήττα της ΝΔ. Από αυτή την άποψη το μεγάλο πολιτικό ενδιαφέρον δεν βρίσκεται τόσο στις ίδιες τις εκλογές, όσο στο τι θα γίνει μετά αν δεν εκλεγεί η ΝΔ, πράγμα που ως τα σήμερα είναι το πιθανότερο.

**Πρωθυπουργία Σημίτη – Καραμανλής αρχηγός της ΝΔ**, αυτός είναι ο διπλός κε-

ντρικός στόχος των ρωσόδουλων γι’ αυτές τις εκλογές. Το ένα δίχως το άλλο αποτελεί ήττα γι’ αυτούς.

Εννοείται ότι ήττα θα είναι γι’ αυτούς και η δημιουργία κόμματος Αβραμόπουλου. Αλλά ενάντια σ’ αυτό το ενδεχόμενο θα συνασπιστεί όλο το καθεστώς των πέντε κομμάτων. Και όταν όλο αυτό το καθεστώς συνασπίζεται με τα λόγια, αλλά και με τη βία ενάντια σε κάποιον που δυνάμωσε επειδή ήθελε να τα έχει καλά με όλους, τότε αυτός ο κοσμοαγάπητος χάνει το ουδέτερο κύρος του και συνακόλουθα το στρατό του. Από αυτή την άποψη η αποδοχή του Αβραμόπουλου ότι θα αναγνωρίσει την ηγεσία Καραμανλή μετά από μια ήττα της ΝΔ τον αποδυναμώνει ακόμα παραπέρα ηθικά και πολιτικά για να επιχειρήσει να συγκροτήσει νέο κόμμα μετά από τις εκλογές.

Σε τελική ανάλυση πάντως δεν μπορούμε να περιμένουμε μέσα από αυτές τις εκλογές ένα σημαντικό πλήγμα για το ρωσόδουλο καθεστώς, ακόμα και αν οι ψηφοφόροι κινούμενοι έξω από τους ευρύτερους σχεδιασμούς θελήσουν να φέρουν στην κυβέρνηση την ΝΔ, πράγμα που θα είναι το μικρότερο από τα δύο κακά ΠΑΣΟΚ και ΝΔ.

Γιατί το βαθύτερο κακό είναι σήμερα το γεγονός ότι οι πιο προοδευτικές κοινωνικές και πολιτικές δυνάμεις ακολουθούν μερικές φορές μάλιστα με ενθουσιασμό την κλίκα Σημίτη – Λαλιώτη – Γ. Παπανδρέου πιστεύοντας ότι αυτή κάνει μια πραγματικά ειρηνόφιλη πολιτική. Όλος ο κίνδυνος σήμερα βρίσκεται ακριβώς σ’ αυτό.

Το κεντρικό λοιπόν πολιτικό ζήτημα για τους δημοκράτες είναι να αποκαλύψουν σε όλη αυτή την περίοδο, οπότε και στις εκλογές τον απατηλό χαρακτήρα της τάχα “πολιτικής της ειρήνης” του Γ. Παπανδρέου και να δείξουν ότι ολάκερη η πολιτική της κλίκας Σημίτη είναι τέτοια που να απομακρύνει την Ελλάδα και την Τουρκία από τον ευρωπαϊκό δημοκρατικό δρόμο και ταυτόχρονα να δηλητηριάζει και να συνεισφέρει ενεργητικά στη διάσπαση και στη διάλυση της ίδιας της Ευρ. Ένωσης.

Αυτό δεν είναι ένα εύκολο καθήκον γιατί οι ρωσόδουλοι προχωράνε ακριβώς χάρη στο μέτωπό τους με τους ευρωπαϊστές και από την άλλη η διαρκώς εντεινόμενη σύγκρουση των σοβινιστών και των ρωσόδουλων με την γνήσια ευρωπαϊκή τάση του ΠΑΣΟΚ (και της ΝΔ σε ένα βαθμό) κάνει τις ανταπάτες των τελευταίων ακόμα πιο έντονες.

Οι δημοκράτες και τα παλιά θύματα του σοβινισμού κινδυνεύουν σήμερα περισσότερο από κάθε άλλη φορά να γίνουν θύματα της πιο εκλεπτυσμένης εκδοχής της ρώσικης πολιτικής

στην Ελλάδα. Σ’ αυτές τις εκλογές κινδυνεύει να χάσει κάθε πολιτική αυτονομία και να διαλυθεί μέσα στο χειρότερο ΠΑΣΟΚ όλων των εποχών κάθε γνήσια δημοκρατική ζωή.

## Η ΟΑΚΚΕ ΣΤΙΣ ΕΚΛΟΓΕΣ

Η ανάγκη της αντίστασης σ’ αυτή την τρομακτικής κλίμακας επέλαση του κύριου εχθρού, που συνδυάζεται με την πιο τέλεια μεταμόρφωση και αντιστροφή της φύσης του, είναι που οδήγησε την ΟΑΚΚΕ στην απόφαση να κατεβεί οπωσδήποτε σ’ αυτές τις εκλογές.

Ήταν πραγματικά πολύ βαρύ για μας να δώσουμε για δεύτερη φορά μέσα σε 9 μήνες μια εκλογική μάχη όταν η πρώτη μας κόστισε 4,5 εκατομμύρια δραχμές και η δεύτερη προβλέπεται να κοστίσει πάνω από 8 εκατομμύρια. Πρόκειται για ένα τρομακτικό βάρος αν αντιστοιχιστεί στις μικρές ακόμα οργανωμένες δυνάμεις μας.

Όμως είμαστε υποχρεωμένοι να εμφανιστούμε μπροστά στο λαό και να τον καλέσουμε σε αντίσταση στον μασκαρεμένο σοσιαλิมπεριαλισμό και στον ελληνικό υποϊμπεριαλιστικό σοβινισμό, ο οποίος αποτελεί τον στρατηγικό σύμμαχο του πρώτου.

Είμαστε υποχρεωμένοι ακόμα να δώσουμε για άλλη μια φορά διέξοδο και αισιοδοξία στους χιλιάδες ανθρώπους που πιστεύουν στην ΟΑΚΚΕ και που την θεωρούν τον πιο φωτεινό και σταθερά διεθνιστικό πολιτικό οργανισμό μέσα στη χώρα.

Από την άλλη μεριά η ΟΑΚΚΕ θα επιχειρήσει για μια ακόμα φορά να ενωθεί με όλες τις δυνάμεις που πρέπει να ενωθούν για να αντισταθούν στον μεσαίωνα που έρχεται φτιασιδωμένο ή ωμό. Θα επιδιώξουμε δηλαδή ένα κοινό κατέβασμα με το Ουράνιο Τόξο και τους δημοκράτες της τούρκικης μειονότητας που εδώ και αρκετά χρόνια με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, στον ένα ή τον άλλο βαθμό, έχουν βρεθεί σε κοινό μέτωπο μαζί μας κύρια ενάντια στον ελληνικό σοβινισμό. Ήδη ισχύει ένα πάγιο κάλεσμα για ενότητα σ’ αυτές τις δυνάμεις σε κάθε επίπεδο και υπήρξε ήδη μια ανοιχτή συνεργασία με το Ουράνιο Τόξο στις εκλογές του ’96 και μια άτυπη συνεργασία με τους τούρκους δημοκράτες της Θράκης στις ευρωεκλογές του ’99.

Η ΟΑΚΚΕ καταλαβαίνει τις παλινδρομήσεις, και αναγνωρίζει τα βήματα προς τα μπρος που έχουν κάνει οι συνεπείς πολιτικοί εκφραστές των δημοκρατικών δικαιωμάτων των δύο εθνικών μειονοτήτων. Όμως θα επιδιώξει εκλογικές ενότητες που θα έχουν βάθος και προοπτική και δεν θα είναι απλές τακτικές συμμαχίες. Οι δημοκράτες απαιτούν από μας πολιτική συνέπεια

και σταθερότητα.

Πάντως σε κάθε περίπτωση και για κάθε ενδεχόμενο η ΟΑΚΚΕ καλεί τους φίλους της να την ενισχύσουν σε αυτό το κατέβασμα, είτε θα είναι αυτοδύναμο, είτε σε μέτωπο. Καλεί ακόμα εκείνους τους δημοκράτες που έχουν εκτιμήσει την πολιτική της στάση ως τα τώρα και δεν είναι ψηφοφόροι της να σκεφτούν σοβαρά πάνω σ’ αυτήν την ξαφνική “ειρηνική άνοιξη” στις ελληνοτουρκικές σχέσεις.

Να σκεφτούν δηλαδή σοβαρά ότι την ώρα της “άνοιξης” εγκαθίστανται στην Κρήτη οι υπερπύραυλοι S-300 των ναζι σφαγια-

συνέχεια στη σελ. 7

## ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΤΗΣ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗΣ

**Με απόφαση της Κεντρικής Επιτροπής της ΟΑΚΚΕ την υπευθυνότητα της έκδοσης της Νέας Ανατολής απέναντι στο νόμο έχει αναλάβει από τις 7 του Φλεβάρη ο σ. Κώστας Κούτελος. Στον ίδιο σύντροφο πρέπει να στέλνουν οι αναγνώστες και τα χρηματικά εμβάσματα στις γνωστές διευθύνσεις.**

**Παρακαλούμε τους αναγνώστες μας να στέλνουν τα γράμματά τους στη Τ.Θυρίδα 8371, Τ.Κ 10010  
Για τις οικονομικές σας ενισχύσεις χρησιμοποιείστε τον νέο λογαριασμό μας στην Εθνική Τράπεζα: 160/764962-29 ή την Τ.Θ 8371 Τ.Κ 10010 στο όνομα Κ. Κούτελος**

## ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

150ήμερη εφημερίδα της ΟΑΚΚΕ  
Υπεύθυνος σύμφωνα με το νόμο Κώστας Κούτελος  
Χαλκοκονδύλη 35  
5ος όροφος Τ.Θ. 8371  
Τ.Κ. 100 10 Αθήνα  
Τηλ.-Φαξ. 5232553  
Ετήσια συνδρομή: 5.000  
Εξαμηνιαία: 2.500

# ΝΟΜΙΚΗ ΠΡΟΣΦΥΓΗ-ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΣΤΑ ΛΙΠΑΣΜΑΤΑ

**Τ**ην Τετάρτη στις 2 του Φλεβάρη οι Αγωνιζόμενοι Άνεργοι των Λιπασμάτων και η Επιτροπή Σωτηρίας διοργάνωσαν συγκέντρωση στο Εργατικό Κέντρο Πειραιά για να ενημερώσουν τους απολυμένους πρώην εργαζόμενους των Λιπασμάτων για την εξέλιξη της νομικής μάχης στα ελληνικά δικαστήρια και σε λίγο στην Ευρωπαϊκή Ένωση.

Στο προεδρείο της συγκέντρωσης ήταν οι δύο εργάτες των Λιπασμάτων που είναι από την αρχή αυτού του αγώνα επικεφαλής της συνδικαλιστικής αντιπολίτευσης στο μέτωπο Τσιρμούλα-Πολίτη, οι Ηλίας Ματέρης και Μανώλης Γκιούσος, ήταν επίσης ο σύντροφος Γ. Νικολόπουλος από την Επιτροπή Σωτηρίας, ο πρόεδρος του Σωματείου Θερμαστών του Πειραιά Κυριάκος Βαρβεράκης που βοήθησε από την αρχή αυτό τον αγώνα διαθέτοντας μάλιστα τα γραφεία του Σωματείου του γι' αυτό, και ο δικηγόρος που έχει αναλάβει την προσφυγή στα ελληνικά δικαστήρια, ο Κώστας Παπαδάκης, ο οποίος και ενημέρωσε τους συγκεντρωμένους για το νομικό ζήτημα.

Οι συγκεντρωμένοι εργαζόμενοι των Λιπασμάτων ήταν πάνω

από 100 κι έδειξαν με αυτή τους τη συμμετοχή ότι στήριζαν με τον πιο έντονο τρόπο, και όχι μόνο με την υπογραφή τους και το ποσό των 20.000 δρχ., την προσφυγή τους στα ελληνικά δικαστήρια. Αυτή η προσφυγή κατατέθηκε στις 20 του Γενάρη λίγο πριν εκπνεύσει η διορία των 3 μηνών μετά την απόλυση των εργαζομένων. Η προσφυγή αυτή υπογράφηκε από 173 άτομα!!!

Πρόκειται για μια μεγάλη ανατροπή των συσχετισμών μέσα στο Σωματείο των εργαζομένων (τόρα απολυμένων) στα Λιπάσματα. Τώρα πια μια μικρή δράκα ανθρώπων έμεινε γύρω από τον Τσιρμούλα και δεν μπήκε στο μέτωπο της προσφυγής. Μάλιστα αρκετοί άνθρωποι (ήδη 10), που εξαιτίας των πιέσεων και κυρίως των υποσχέσεων της κλίμακας δεν μπήκαν στους 173, έρχονται τώρα και προσθέτουν το όνομά τους στον κατάλογο της νομικής προσφυγής (αναφοράς) στην Ευρωβουλή. Είναι χαρακτηριστικό ότι την τελευταία στιγμή μπήκαν μέσα στην ελληνική προσφυγή και τα δύο βασικά στελέχη του ψευτοΚΚΕ στο εργοστάσιο καθώς και ένα από τα στελέχη της διοίκησης του εργοστασίου η οποία μετά τη διακοπή λειτουργίας του εργοστασίου στράφηκε ενάντια στο "κίνημα της Πύλης".

Ο Κώστας Παπαδάκης έκανε μια πολύ διεξοδική και σαφή ενημέρωση στους συγκεντρωμένους για την ουσία της προσφυγής και για τη βασική της επιχειρηματολογία και δεν έκρυψε ούτε τις πραγματικές νομικές δυσκολίες αυτής της υπόθεσης. Ο Παπαδάκης αποκάλυψε τις ευθύνες του άμεσου αντιπάλου μας στην προσφυγή που είναι η ΣΥΕΛ της Αγροτικής Τράπεζας (αυτή είναι που απέλυσε τους εργαζόμενους 6 μήνες πιο νωρίς από όσο όφειλε σύμφωνα με την δέσμευσή της απέναντι στον ΟΑΕΔ το 1997), αλλά ταυτόχρονα προσδιόρισε σαν κύριο υπεύθυνο για το κλείσιμο και την απόλυση των εργατών την εταιρεία "Πρότυπος" της Εθνικής Τράπεζας. Ο Παπαδάκης έκανε μια πολύ διαφανή έκθεση των νομικών και ουσιαστικών ζητημάτων στους εργάτες πράγμα που καθόλου βέβαια δεν συνηθίζουν οι δικηγόροι όταν μαζί με συνδικαλιστές γραφειοκράτες ζητάνε αποζημιώσεις. Εκεί γενικά επικρατεί η συσκότιση και ο πιο χυδαίος οικονομισμός.

Η αντίληψη όμως των ανθρώπων που αποφάσισαν, κάλεσαν και οργάνωσαν τούτη δω την προσφυγή είπαν αντίθετα ότι η νομική προσφυγή για την αποζημίωση δεν είναι τόσο ένας

στόχος οικονομικός, όσο η έκφραση της απαίτησης των εργαζομένων να δώσουν έστω και εκ των υστέρων ένα χτύπημα οικονομικό, αλλά κυρίως ηθικό και πολιτικό σε αυτούς που τόσο ύπουλα τους απέλυσαν. Ειδικά η προσφυγή στην Ευρ. Ένωση που τόσο πολύ την πολέμησαν ο Τσιρμούλας και οι άνθρωποι του ψευτοΚΚΕ, είναι εκείνη που "εμπνέει" περισσότερο τους εργαζόμενους επειδή είναι σαφέστερη εδώ η ηθική και πολιτική επίπτωση της καταγγελίας.

Δεν είναι τυχαίο ότι, όπως κυκλοφόρησε ανάμεσα στους εργάτες που δουλεύουν ακόμα στη φάση της εκκαθάρισης, ειδικά στην Πρότυπο επεκράτησε μεγάλος εκνευρισμός μέχρι και οργή για αυτή την προσφυγή. Όταν λέμε "Πρότυπος" εννοούμε μια σφηκοφωλιά της σημιτο-λαλιωτικής κλίμακας στον Πειραιά. Αυτή η σφηκοφωλιά μέχρι τώρα έμενε ανενόχλητη και παρίστανε τον φίλο του Δήμου, του λαού και του περιβάλλοντος. Τώρα μπαίνει στο στόχαστρο.

Πράγματι το πιο βαθύ πολιτικό χαρακτηριστικό αυτής της προσφυγής, που είναι η πολιτική τόλμη που κρύβεται πίσω από τους νομικούς όρους, είναι το κομμάτι της αγωγής που αφορά την "Πρότυπο". Η αγωγή κατά

της "Πρότυπου" είναι ουσιαστικά η αγωγή κατά του πολιτικού καθεστώτος.

Γι' αυτό κρίνουμε ότι αυτή η μάχη είναι ιδιαίτερα δύσκολη. Γιατί ενώ αλλού μια καλή νομική επιχειρηματολογία είναι απλά το περικάλυμμα, το άλλοθι για μια πολιτικά κλεισμένη εκ των προτέρων συμφωνία αποζημίωσης κάποιων εργαζομένων, εδώ η νομική επιχειρηματολογία πρέπει να είναι τόσο ισχυρή από μόνη της που να διαπερνά το εχθρικό πολύ πλατύ πολιτικό μέτωπο ενάντια στους εργαζόμενους.

Αυτό βέβαια σημαίνει κιόλας ότι χρειάζεται και μια δικιά μας πολιτική ενιαίου μετώπου γιατί όσο σκληρό κι αν είναι ένα νομικό τρυπάνι δεν μπορεί μόνο του να ανοίξει ένα χαλύβδινο πολιτικό τείχος. Πρέπει να δημιουργηθούν σ' αυτό το τείχος ρωγμές, και ρωγμές σημαίνει συνδικαλιστική και πολιτική δουλειά στους εργαζόμενους του Πειραιά.

Ήδη έρχεται η ώρα μιας πρώτης δοκιμής της δύναμης των δύο στρατοπέδων. Πρόκειται για την εκδίκαση της αγωγής για ασφαλιστικά μέτρα που έχουν υποβάλλει οι 173 κατά της ΣΥΕΛ.

Η δίκη θα γίνει στις 22 του Φλεβάρη στο Πρωτοδικείο του Πειραιά.

## ΜΕΤΡΟ:

## ΤΟ ΘΡΑΣΟΣ ΛΑΛΙΩΤΗ

**Αφού για χρόνια ολόκληρα εμπόδιζε με όποιο τρόπο μπορούσε την ολοκλήρωση του "Μετρό", τώρα που ένα μέρος του συνολικού έργου τελειώσε, ο Λαλιώτης με τυμπανοκρουσίες και τις γνωστές μεγαλόστομες φανφάρες επιχείρησε κατά την τελετή των εγκαινίων του να το οικειοποιηθεί.**

Η πραγματικότητα όμως κάθε άλλο παρά έτσι είναι. Το έργο ξεκίνησε επί Νέας Δημοκρατίας και όταν ήταν υπουργός ο Μάνος. Στη συνέχεια όταν ανέλαβε ο Λαλιώτης το ΥΠΕΧΩΔΕ, άρχισε τα κάθε λογής εμπόδια για την πρόοδο του έργου, εμπόδια που κατά καιρούς έχουν καταγγελθεί μέσα από τη Νέα Ανατολή. Αυτά που προκαλούσαν τη μεγαλύτερη καθυστέρηση, συνήθως, είχαν να κάνουν με λαθεμένες εδαφολογικές μελέτες από του ΥΠΕΧΩΔΕ, πράγμα που είχε σαν συνέπεια όχι μόνο τις ατέλειωτες καθυστερήσεις στην πρόοδο των εργασιών αλλά και την υπέρβαση στο κόστος του έργου. Έτσι άνοιγε ένας χρονοβόρος κύκλος συνομιλιών και διαβουλεύσεων μεταξύ Λαλιώτη και Αττικό Μετρό που είναι ο ανάδοχος του έργου. Αυτή η διαδικασία που επαναλήφθηκε πολλές φορές κόστισε στο έργο αρκετό παραπάνω χρόνο. Μόνο από τις καθυστερήσεις στην πλατεία Καραϊσκάκη, λόγω του κακού εδάφους και των λαθεμένων μελετών από το ΥΠΕΧΩΔΕ, ο Μετροπόντικας καθυστέρησε πάνω από ένα χρόνο. Στην όλη καθυστέρηση του έργου συνέβαλε και το Κεντρικό Αρχαιολογικό Συμβούλιο με τις παράλογες απαιτήσεις του για την υποτιθέμενη προστασία των αρχαίων. Έτσι εύρισκε πάλι ευκαιρία ο Λαλιώτης και καθυστερούσε και άλλο το έργο.

Το αποκορύφωμα αυτής της πρακτικής παρεμπόδισης

του Λαλιώτη ήταν όταν κήρυξε έκπτωτη την κατασκευάστρια εταιρεία για την γραμμή Κεραμικός-Σύνταγμα. Γιαυτό βρήκε αφορμή τις απαιτήσεις της κατασκευάστριας εταιρείας για επιπλέον κόστος παρόλο που ο Λαλιώτης είχε συμφωνήσει ότι καταρχήν υπάρχει ζήτημα αναπροσαρμογής του κόστους. Επίσης όταν ζήτησε νέα χάραξη γιαυτήν εξαιτίας των απαιτήσεων του Κ.Α.Σ (αρχαιολογία) για τους τάφους του Κεραμικού. Τέλος όταν ζήτησε να γίνουν δεκτές οι αιτιάσεις της Εκκλησίας για τη μη διέλευση της γραμμής από τη Μητροπόλεως, παρά τις αντίθετες εκτιμήσεις των ειδικών ότι δεν υπάρχει πρόβλημα για την εκκλησία της μητρόπολης.

Έτσι ξεκινά σήμερα τη λειτουργία του το Μετρό χωρίς σταθμούς μετεπιβίβασης και επαρκείς θέσεις πάρκινγκ, με μικρότερο δίκτυο σταθμών από τον αρχικό προγραμματισμό, με διπλάσιο χρόνο παράδοσης και με τριπλάσιο κόστος κατασκευής και με δύο χρόνια καθυστερήσεις.

Αυτή είναι η πικρή αλήθεια για το Μετρό που τόσο διαφημίζει και θα διαφημίσει εν όψει των εκλογών ο αρχισαμποταριστής Λαλιώτης. Αυτό το έργο άρχισε και έγινε μόνο και μόνο επειδή το ξεκίνησε η λιγότερο ευρωπαϊόφιλη κυβέρνηση Μητσοτάκη.

Από την άλλη αυτό που πραγματικά είναι έργο Λαλιώτη, είναι το Μετρό της Θεσσαλονίκης. Το μεγάλο αυτό έργο, που ξεκίνησε από το 1991, αφού πέρασε από σοράντα κύματα (με αλλαγές στα τεύχη δημοπράτησης, κλπ) ανατέθηκε σε κοινοπραξία με επικεφαλής τον σοβινιστή Εμφιετζόγλου και αφού οι σχετικές συζητήσεις κράτησαν περίπου δύο χρόνια-Αύγουστος '94 έως Νοέμβρη '96). Στη συνέχεια όμως

κηρύχθηκε έκπτωτη η κοινοπραξία αυτή επειδή ένα μέλος της πτώχευσε, και ο Λαλιώτης ανέθεσε το έργο στη γαλλική Μπούιγκ, Για να γίνει δεκτή αυτή η ανάθεση έκανε παρέμβαση στην Ευρωπαϊκή Ένωση και ο ίδιος ο Σημίτης.

*"Η επιτροπή όμως που κύρωσε τη σύμβαση με τη γαλλική εταιρεία, παύθηκε και διαλύθηκε ύστερα από καταγγελίες για οικονομικά σκάνδαλα και για μη τήρηση των κανόνων νομιμότητας της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Τι θα συμβεί τώρα; Άγνωστον. Προς το παρόν, ο Ευρωπαίος Μεσολαβητής εξετάζει πολλά τινά. Τις παρανομίες των μελών της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, τον τρόπο κύρωσης της σύμβασης του Μετρό Θεσσαλονίκης, τις προσφυγές και τις καταγγελίες του Πρόδρομου Εμφιετζόγλου και πάει λέγοντας... Και να σκεφθεί κανείς ότι η επιτροπή που κύρωσε τη σύμβαση και υπόκειται σε έλεγχο από τον Ευρωπαίο Μεσολαβητή, ζήτησε και έλαβε από τις ελληνικές αρχές την εγγύηση για τις προσεχείς διαδικασίες κατακύρωσης διαγωνισμών και ειδικά στις περιπτώσεις ανάλογων σημαντικών συμβάσεων, ότι θα διεξάγονται με τη μεγαλύτερη προσοχή, ώστε να αποφεύγονται οι δυσκολίες και οι καθυστερήσεις που παρατηρήθηκαν κατά τη διαδικασία κατακύρωσης του διαγωνισμού του Μετρό Θεσσαλονίκης"* (Ελευθεροτυπία, 2-2-00).

Τι θράσος λοιπόν αυτός ο Λαλιώτης να καμαρώνει γιαυτό ακριβώς για το οποίο πρέπει να ντρέπεται. Τι θράσος για το Σημίτη να περιδιαβαίνει δίπλα στον προστατευόμενο του Λαλιώτη όλα τα έργα που ο τελευταίος με τον ένα ή τον άλλο τρόπο έχει σαμποτάρει.

# ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΕΡΓΟΔΟΤΙΚΟΣ ΜΕΣΑΙΩΝΑΣ ΣΤΑ ΒΑΛΚΑΝΙΑ

**Δ**εν είναι πραγματικά λίγες οι φορές στο πρόσφατο παρελθόν, όπου η συντριπτική μερίδα του αστικού Τύπου και τα άλλα ΜΜΕ έχουν παρουσιάσει με επιδεικτικό σχεδόν τρόπο, την εξαγωγή του κεφαλαίου των ελληνικών επιχειρήσεων στις βαλκανικές χώρες, σαν κάτι το εξαιρετικό.

Αρκετοί μάλιστα προσπαθούν να συνδέσουν αυτό το φαινόμενο με το “ανώτερο” ελληνικό πνεύμα, τη λεβεντιά, το επιχειρηματικό δαιμόνιο, την εξυπνάδα κ.λπ. Πολλές φορές μάλιστα οι έπαινοι αυτοί του μέσου μικροαστού σοβινιστή συμπληρώνονται με την κομπορρημοσύνη για το ότι οι αντιπρόσωποι του σε γενικές γραμμές ασθενέστερου οικονομικά κράτους στην Ευρώπη, νικούν τους “Νεότερναλ” ευρωπαϊούς που μας τη βγαίνουν με τη βιομηχανία, την υψηλή παραγωγή και τα τουαύτα.

Όμως το ζήτημα δεν τελειώνει έτσι απλά αν εξετάσει κανείς μόνο αυτή τη διάσταση. Πίσω από τους κομπασμούς και το υλικό συμφέρον, αλλά και πίσω από τα κόμπλεξ της ελληνικής αστικής τάξης κρύβεται κάτι βαθύτερο και πολύ σκοτεινό. Πίσω απ’ ολ’ αυτά κρύβεται η επιδίωξη του φιλορωσικού μπλοκ εξουσίας με ηγέτη τον Σημίτη να προσεταιριστεί εκτεταμένα τμήματα της αστικής τάξης, τα οποία ασφυκτιούσαν οικονομικά, και γύρευαν διέξοδο για να βγουν από την κρίση.

Την κρίση δεν την έχει προκαλέσει κανείς άλλος εκτός από το ίδιο το σοσιαλφασιστικό καθεστώς με το τεράστιο δημόσιο έλλειμμα για τη διαφθορά και την εξαγορά των μεσοστρωμάτων, με το κλείσιμο των εργοστασίων με οικολογικά προσχήματα και με άλλες μεθόδους. Η κατάσταση αυτή η οποία δρομολογήθηκε απ’ τον Παπανδρέου, ολοκληρώνεται τώρα με το Σημίτη. Ο αληθινός θύτης παρουσιάζεται τώρα σα σωτήρας της μικρής και μεσαίας βιομηχανίας, δείχνοντας σα μοναδική διέξοδο στα θύματα του, τα Βαλκάνια. Όλοι αυτοί λοιπόν οι καταπιεστές που αδυνατούν εκ των πραγμάτων να επενδύσουν στην Ελλάδα στρέφονται με μανία στις γειτονικές βαλκανικές χώρες, αφού πρώτα έχουν εξασφαλίσει τα πιστοποιητικά και τις απαραίτητες συστάσεις από τα σοσιαλφασιστικά κόμματα σ’ αυτές τις χώρες. Όμως αυτά τα κόμματα έχουν ισχυρούς δεσμούς με τις παλιές νομενκλατούρες των Βαλκανίων που έχουν παραμείνει άθικτες μετά το ’89, και οι οποίες με τη σειρά τους είναι κάτω από την καθοδήγηση της ΚΓΒ.

Το πιο σημαντικό όμως είναι ότι τις μεγάλες επενδύσεις το καθεστώς τις φυλάει για τύπους σαν τον Κόκκαλη, ενώ από πίσω συνωστίζονται χιλιάδες μικροί και μεσαίοι κεφαλαιοκράτες -κάθε καρδιάς καρδύδι! Στη Βουλγαρία, στην Αλβανία, στη Ρουμανία, στη Σερβία, παντού.

Ο σοσιαλφασισμός με πρωθυπουργό τον Σημίτη εξασφαλίζει στο ελληνικό κεφάλαιο ατέλειωτα φτηνά εργατικά χέρια, μέσα κι έξω από τη χώρα. Με τη σειρά τους οι σοσιαλφασιστικές νομενκλατούρες παραδίδουν το προλεταριάτο στις πιο αρπακτικές διαθέσεις του έλληνα βιομηχάνου-βιοτέχνη, που καμία σχέση δεν έχει με τον ευρωπαϊό αστό.

Στην πραγματικότητα η βαλκανική διέξοδος δεν σημαίνει τίποτα άλλο παρά “ανάδειξη” της Ελλάδας σε υπο-ιμπεριαλισμό, υπηρέτη του ρώσικου πολεμικού ιμπεριαλισμού με ευρωπαϊκό προσώπειο.

Αυτή την άποψη την ενισχύει μια πρόσφατη πολύ ενδιαφέρουσα και αποκαλυπτική έρευνα των Ιών σχετική με τις ελληνικές “επιχειρηματικές” δραστηριότητες” στη Βουλγαρία, που δημοσιεύτηκε στην *Ελευθεροτυπία* (5/2/2000), με τίτλο “*Το Αθέατο Βαλκανιζατέρ*”. Αξίζει να παραθέσουμε εκτενή αποσπάσματα από αυτή την έρευνα:

“Πρόκειται χωρίς αμφιβολία, για το Ελντοράντο του μικρομεσαίου έλληνα επιχειρηματία: σύμφωνα με τα επίσημα στοιχεία, περισσότερες από 1.300 επιχειρήσεις ελληνικών συμφερόντων έχουν “διδασκεί” μέχρι στιγμής στη γειτονική μας Βουλγαρία. Αν εξαιρεθούν οι 14 κολοσσοί που βρίσκονται στην κορυφή του σχετικού πίνακα, το ύψος της μέσης επένδυσής τους δεν ξεπερνά τα 58.000 δολάρια (19,3 εκατομμύρια δρχ.).

Αντίθετα, επίσης, απ’ ό,τι θα περίμενε κανείς με βάση το εθνικό μας στερεότυπο περί “εμπορικού δαιμόνιου”, οι συμπατριώτες μας αυτοί δραστηριοποιούνται κατά κύριο λόγο (σε ποσοστό 69%) στον τομέα της μεταποίησης -και πάνω απ’ όλα στη βιομηχανία ιματισμού. Πρόκειται για μια εξαιρετικά προσοδοφόρα εκδοχή της παγκοσμιοποίησης στη βαλκανική γειτονιά μας, που συνήθως αποσπά ενθουσιώδη σχόλια στις σελίδες των εφημερίδων. Όσο για την άλλη, τη λιγότερο φωτεινή πλευρά αυτής της νέας εθνικής εξόρμησης, αυτή όπως είναι φυσικό, απασχολεί αποκλειστικά και μόνο τους “άλλους”, εκείνους που τη βιώνουν άμεσα και καθημερινά.

Σε πρόσφατο αφιέρωμα μας για την εικόνα του Έλληνα στα ΜΜΕ των άλλων βαλκανικών χωρών (“*Εψιλον*”, 23/1/2000), αναφερθήκαμε μεταξύ άλλων και στις επανειλημμένες καταγγελίες βουλγαρικών εφημερίδων για τις προβληματικές συνθήκες εργασίας που επικρατούν στις εκεί ελληνικές επιχειρήσεις. Το θέμα μας κέντρισε το ενδιαφέρον και αποφασίσαμε να ασχοληθούμε μαζί του διεξοδικότερα. Μέσω της μη κυβερνητικής οργάνωσης Access προμηθευθήκαμε φωτοτυπίες των επίμαχων δημοσιευμάτων και σήμερα είμαστε σε θέση να δώσουμε μια πληρέστερη εικόνα της εργατικής διαμαρτυρίας, όπως αυτή αντανακλάται στα τοπικά ΜΜΕ.

## Η αγγιότητα της προόδου

Κοινό χαρακτηριστικό όλων ανεξαιρέτως των δημοσιευμάτων που έχουμε υπόψη μας, είναι η διαπίστωση ότι οι συνθήκες εργασίας στις ελληνικές βιοτεχνίες συνιστούν ραγδαία επιδείνωση σε σχέση με τα δεδομένα του παρελθόντος. “Απαξ και βρεθεί μέσα στο εργοστάσιο, ο εργάτης βρίσκεται αντιμέτωπος με μια πραγματικότητα άγνωστη στη Βουλγαρία”, υποστηρίζει λ.χ. χαρακτηριστικά η “*Τρουντ*” (24/11/97). “Σχεδόν παντού η δουλειά γίνεται με το ελάχιστο μεροκάματο. Πουθενά δεν υπογράφεται σύμβαση εργασίας. Η λέξη “συνδικάτο” είναι απαγορευμένη. Ο χρόνος εργασίας είναι ακαθόριστος και τις περισσότερες φορές η δουλειά διαρκεί 10-12 ώρες καθώς υπερωρίες δεν πληρώνονται. Παντού οι Έλληνες διορίζουν δικούς τους επιστάτες, οι οποίοι με ραβδιά και άλλα πρόχειρα υλικά (ανά χείρας) περιφέρονται στους εργασι-κούς χώρους και “κανονίζουν” την πειθαρχία. Κάθε απόπειρα παραπόνου ή αντιλογίας ακολουθείται από πέταγμα στο δρόμο. Πού και πού ο εμπαιγμός φθάνει ως το δη-

μόσιο ξυλοδαρμό...

...Εξίσου ρεαλιστική είναι και η εξήγηση των κρουσμάτων υπερεκμετάλλευσης και κακομεταχείρισης που προκύπτουν στην πορεία: “Οι περισσότερες από τις ελληνικές επενδύσεις είναι υπεργολάβοι για δυτικές εταιρείες, κι αυτό αντανακλάται στις εργατικές αμοιβές”. Παρά τις προειδοποιήσεις ενάντια στην “ξενοφοβία” και την επισήμανση ότι “αυτές οι εικόνες παρατηρούνται και σε βουλγαρικές εταιρείες”, το άρθρο δεν παραλείπει ωστόσο να δώσει επί τροχάδην μια εικόνα για τα σχετικά προβλήματα: “Μαζική πρακτική είναι η νυχτερινή εργασία. Σοβαρότερη περίπτωση απ’ όλες θεωρείται αυτή της εταιρείας Μ., όπου εκτός από την απουσία οποιωνδήποτε εγγράφων, δουλεύουν ανήλικοι και γυναίκες. Μωρομάνες και μητέρες που μεγαλώνουν μόνες τα παιδιά τους, και οι οποίες συχνά αναγκάζονται να τα πηγαίνουν σε νοσοκομεία, στις περισσότερες περιπτώσεις διάχρονται από τη δουλειά”.

## Ο Τρίτος Κόσμος των Βαλκανίων

Λιγότερο διακριτικά στις διατυπώσεις τους και πιο επιρρεπή στους “πατριωτικούς” τόνους, τα ΜΜΕ της αντιπολίτευσης και τα λαϊκότερα φύλλα επαναλαμβάνουν κατά κανόνα τις ίδιες καταγγελίες, συχνά μέσα από τον λόγο των δύο μεγάλων συνδικάτων της χώρας -του (δεξιού) “Ποντκρέπα” και του τέως επίσημου ΚΝΣΒ. Η νυχτερινή εργασία των εργατριών φαίνεται πως αποτελεί κάτι παραπάνω από τον κανόνα: “Μαζικές παραβιάσεις των νόμων περί προστασίας της εργασίας αποκάλυψε νυχτερινός έλεγχος των ελληνικών εταιρειών στο Μπαλγκόεβγκρατ” από την τοπική επιθεώρηση εργασίας και την “Ποντκρέπα”, μας πληροφορεί λ.χ. στις 27/11/97 η “*Στάνταρτ*”, κατονομάζοντας μία προς μία τις επιχειρήσεις στις οποίες “διαπιστώθηκαν οι περισσότερες ατασθαλίες” (και τα αφεντικά τους). Σε μία απ’ αυτές, η οποία “ελέγχθηκε στις 11μμ., το εργαστήριο ήταν κλειδωμένο, όμως 20 γυναίκες, μεταξύ των οποίων και ανήλικες εργάζονταν στις μηχανές”...

...Εξίσου πυκνά είναι και τα παράπονα για απασχόληση ανηλίκων, για εξαιρετικά χαμηλές αμοιβές, για επιμήκυνση του χρόνου εργασίας σε τριτοκοσμικά επίπεδα, για μη καταβολή υπερωριών και επιδομάτων νυχτερινής εργασίας. “Στα ραφτάδικα του Μπαγκλόεβγκρατ και του Γκότσε Ντέλτσεφ έχουν προσληφθεί ανήλικες, η νυχτερινή εργασία και οι υπερωρίες δεν πληρώνονται, οι μπιζνεσμεν κρατούν διπλά λογιστικά βιβλία”, διαβάζουμε σε σχετικά πρόσφατο δημοσίευμα της “*Ντέβεν Τρουντ*” (25/7/99), βασισμένο σε σχετική έκθεση του ΚΝΣΒ. “Οι ξένοι εργοδότες πληρώνουν τους μισθωτούς τους με το κατώτατο για τη χώρα μηνιάτικο των 67 λέβα (12.060 δρχ.). Εκτός απ’ αυτό το μίζερο ποσό, τους καταβάλλουν την κοινωνική ασφάλιση, όταν ευαρεστούνται να το κάνουν”. “Δουλεύουμε επί 14 ώρες, με μισή ώρα διάλειμμα για φαγητό. Συχνά η εργάσιμη μέρα μας συνεχίζεται ως τις 2 τη νύχτα”, αφηγείται στη σοσιαλιστική “*Ντούμα*” (27/11/97) μια 40χρονη εργάτρια, με τη διευκρίνιση ότι “η υπερωριακή δουλειά δεν πληρώνεται”. Υπάρχουν όμως και χειρότερα: “30 ώρες δουλειά με δυο διαλείμματα είναι η εργάσιμη μέρα που καταγράψαμε στην ελληνική εταιρεία Π. στην πόλη του Σαντάνσκι. Σ’ αυτό το ημερονύκτιο, σε ούτε μία εργάτρια δεν

επιτράπηκε να πάει σπίτι”, δηλώνει στην ίδια εφημερίδα ο τοπικός πρόεδρος της “Ποντκρέπα”, Γορντάν Πετκόφ. Στις υπόλοιπες βιοτεχνίες, διευκρινίζει, η διάρκεια της εργασίας κυμαίνεται μεταξύ 12-14 ωρών (20/11/97). Την εικόνα συμπληρώνει η μόνη επωδός για “ακατονόμαστες βρισίες”, “οικτρή συμπεριφορά” και κρούσματα σεξουαλικής παρενόχλησης των εργατριών.

Ιδιαίτερη θέση στις καταγγελίες καταλαμβάνει η αγανάκτηση των εργατών κι εργατριών για τους εξοντωτικούς ρυθμούς εργασίας και τον ασφυκτικό έλεγχο των κινήσεων τους, στον οποίο ήταν φαίνεται ασυνηθιστοί. Τα περισσότερα περιστατικά φυσικής βίας φαίνεται πως έχουν συμβεί ακριβώς στο πλαίσιο αυτής της προσπάθειας εργοδηγών και φυλάκων να επιβάλουν την εργασιακή πειθαρχία “α λα δυτικά” στο ντόπιο εργατικό δυναμικό. Ο Ρούμεν Μαλίνσκι από το Σαντάνσκι, λ.χ., “ύστερα από εξοντωτική δουλειά ως τις 8.30μμ. αρνήθηκε να μείνει όλη τη νύχτα στη δουλειά. Με δική του πρωτοβουλία έφυγε από το εργαστήριο. Στην έξοδο, τον φώναξε ο φύλακας. Ο Μαλίνσκι ζήτησε να του δείξει εντολή για υπερωριακή εργασία, αντί όμως γι’ αυτό δέχθηκε χτυπήματα με σκληρό αντικείμενο. Ο άντρας υποχρεώθηκε να ζητήσει ιατρική βοήθεια, επιβεβαιωμένη με ιατρικό πιστοποιητικό...” Ηράφτρα Ρόζα Βλάχοβα, πάλι περιγράφει πως δούλεψε με ραγισμένο κόκαλο κι εξαρθρωμένο αστράγαλο για περισσότερο από 10 ώρες. “Καθ’ οδόν προς τη δουλειά έπεσα, αλλά παρουσιάστηκα στον εργασιακό μου χώρο ως συνήθως. Κατά τις 10 η ώρα το πόδι μου μελάνιασε κι αισθάνθηκα αφόρητους πόνο”, γράφει η Βλάχοβα. “Ζήτησα να με αφήσουν ελεύθερη για να πάω στο γιατρό, αλλά μου το αρνήθηκαν κατηγορηματικά και πέρασα 10 ώρες σ’ αυτή την κατάσταση. Την επόμενη πιστοποιήθηκε ότι είχα σπάσει το κόκαλο και ο αστράγαλος είχε εξαρθρωθεί. Αφού μου έβαλαν γύψο, παρουσιάστηκα ξανά στη δουλειά, όμως ο Έλληνας εργοδότης μου με απέλυσε χωρίς εξήγηση” (“*Τρουντ*” 24/11/97)...

## Ο αδύνατος συνδικαλισμός

Απέναντι σε ολ’ αυτά, οι δυνατότητες άμυνας των εργατών φαίνονται απελπιστικά περιορισμένες. Επιθεωρητές εργασίας και συνδικαλιστές καταγγέλλουν απειλές, ξυλοδαρμούς και επιθέσεις με μαχαίρι εναντίον τους από μπράβους-και σε μια περίπτωση από το σύζυγο της Ελληνίδας ιδιοκτήτριας (“*Ντέβεν Τρουντ*” 25/7/99)...

... Όσο για τους ίδιους τους εργάτες, τα περιθώρια εκεί είναι ακόμη στενότερα: “Αμα κανείς πει ότι είναι δυσαρεστημένος με κάτι, γρήγορα βρίσκεται στο δρόμο και δεν υπάρχει κανείς να τον πάρει σε δουλειά”, εξηγεί μια 46χρονη ράφτρα του Σαντάνσκι. “Οι Έλληνες δίνουν ο ένας στον άλλο πληροφορίες και ο επόμενος δεν θα τον προσλάβει”. (“*Ντούμα* 27/11/97). Την εικόνα συμπληρώνει, στο ίδιο φύλλο, η αφήγηση του Ντίμιταρ Ποπόφ, προέδρου του ΚΝΣΒ στην ίδια πόλη: “Προ καιρού, σε μια από τις ελληνικές βιοτεχνίες έφτιαξαν συνδικάτο. Εξέλεξαν πρόεδρο, που απολύθηκε ύστερα από δυο μέρες. Όταν πήγαμε να μιλήσουμε με τις γυναίκες και να ζητήσουμε συνάντηση με τους εργοδότες, όλες είχαν χαμηλώσει τα κεφάλια πάνω από τις μηχανές κι έκαναν ότι δεν μας ξέρουν” ...



# Ο ΚΟΚΚΑΛΗΣ ΣΤΟΝ ΚΑΥΚΑΣΟ

**Ο “υπουργός της ειρήνης” Γ. Παπανδρέου έχει εντάξει στα πλαίσια της επιθετικής εξωτερικής πολιτικής της Ελλάδας στα Βαλκάνια την ελληνική οικονομική επέμβαση στις βαλκανικές χώρες με κύριο στόχο την εξάρτηση από το πιο αντιδραστικό τμήμα του ελληνικού κεφαλαίου. Πρώτος και καλύτερος στη λίστα είναι ο πρόεδρος της ΚΓΒ Κόκκαλης, ο οποίος συμμετείχε στο δείπνο των επιχειρηματιών που έδωσε πριν από μερικές εβδομάδες ο Γ. Παπανδρέου για τις επενδύσεις στα Βαλκάνια.**

Τι κάνει ο Κόκκαλης στα Βαλκάνια όπου εξορμά μέσω του ΟΤΕ, του φέουδου που του έχει παραχωρήσει η κυβέρνηση Σημίτη; Απομυζά τα ταμεία των βαλκανικών κρατών λειτουργώντας όπως και στην Ελλάδα, σα βδέλλα των κρατικών οργανισμών.

Είναι αποκαλυπτικό ένα άρθρο της Καθημερινής (30/1/2000) με τίτλο “Σκάνδαλο 7 δις, δρχ. στην Armentel” και υπότιτλο “Ο ΟΤΕ χρησιμοποιώντας την αρμενική εταιρεία ως αποικία, αναθέτει προμήθειες στην “Ιντρακόμ” με ιδιαίτερα υψηλές τιμές”.

Το Μάρτιο του 1998 ο ΟΤΕ αγόρασε το 90% του τηλεπικοινωνιακού οργανισμού της Αρμενίας “Armentel” έναντι 40 δις.

δρχ. Από τότε ο ΟΤΕ άρχισε να “φεσώνει” την Armentel με τις προμήθειες Κόκκαλη. Όπως αναφέρει το άρθρο της Καθημερινής: “Η Armentel φαίνεται ότι αποτελεί την αποικία του ΟΤΕ στην οποία στελέχη του οργανισμού προβαίνουν σε αναθέσεις προμηθειών στην “Ιντρακόμ” στο διπλάσιο της τιμής τους και συμπράττουν με εγχώριους εργολάβους που άνευ διαγωνισμών αναλαμβάνουν έργα, τόσο εύκολα όσο και τα υπουργικά χαρτοφυλάκια στην ταραγμένη πολιτικά Αρμενία

“Όλα αυτά διαφεύγουν της προσοχής του διοικητικού συμβουλίου του ΟΤΕ, του αρμόδιου υπουργού Μεταφορών - Επικοινωνιών κ.ά., άσχετα αν ο Έλληνας πρέσβης στο Ερεβάν, Π. Ζωγράφος, ειδοποιεί αρμοδίως για τα κατορθώματα των ΟΤΕτζήδων στην Armentel, τις καθυστερήσεις στην ανάπτυξη της εταιρείας έναντι των συμβατικών δεσμεύσεων και το εκρηκτικό κλίμα που εδώ και ενάμιση χρόνο επικρατεί.

Η εξωφρενική στάση του ΟΤΕ έναντι της επένδυσής του στην Αρμενία συνιστά εκτός των άλλων και πράξη εξαπάτησης των μετόχων του οργανισμού και μάλιστα κατ’ εξακολούθηση.

Ενδεικτικά αναφέρουμε τα εξής:

Το Δ.Σ. της Armentel, πρωτοστατούμενων των Ελλήνων, επέλεξε να προμηθευτεί 150.000 ψηφιακές από την “Ιντρα-

κόμ” αντί 32,75 εκατ. Δολλαρίων, μολονότι η προσφορά της ήταν κατά 90% ακριβότερη από αυτή του πρώτου μειοδότη, με το επιχείρημα ότι ήταν η μόνη εφικτή καθώς αυτή περιλάμβανε χρηματοδότηση.

Το συνολικό κόστος της προμήθειας αυτής με χρηματοδότηση έφθασε τα 56 εκατ. Δολάρια για να καταγραφεί σκάνδαλο αξίας 7 δις, δρχ. από την πρώτη κιόλας προμήθεια”.

Αλλά η υπόθεση δε σταματά στα οικονομικά σκάνδαλα. Συμπεριλαμβάνει και πολιτικά σκάνδαλα. Στο διοικητικό συμβούλιο της Armentel συμμετέχει ο υπουργός επικοινωνιών της Αρμενίας, ο οποίος τυγχάνει να είναι και εργολάβος του οργανισμού! Αυτό θα ήταν ανεπίτρεπτο για μία ευρωπαϊκή χώρα, όχι όμως και για την Αρμενία όπου κυριαρχεί η Ρωσία που πρόσφατα δολοφόνησε μέσα στη Βουλή και τον πρωθυπουργό της χώρας επειδή τελευταία αντιστεκόταν στη ρώσικη κυριαρχία (δες προηγούμενα φύλλα της Νέας Ανατολής). Τι έκανε εκεί η ευρωπαϊκή Ελλάδα;

Ο πρωθυπουργός της Αρμενίας Σαρκισιάν ήταν αντίθετος με τις μεθοδεύσεις του υπουργού του στο θέμα του τηλεπικοινωνιακού οργανισμού και υποστήριζε το διευθύνοντα σύμβουλο της Armentel Χριστοδουλίδη ο οποίος είχε οριστεί από τον ΟΤΕ τον περασμένο Μάιο, και

φαίνεται ότι έδειξε την πρόθεση να αντισταθεί στο καθεστώς Κόκκαλη θεσπίζοντας κανονισμό προμηθειών.

Ο υπουργός επικοινωνιών της Αρμενίας σε σύγκρουση με τον Σαρκισιάν και προφανώς λόγω δεσμών του με τον Κόκκαλη και τη Ρωσία απαίτησε την αποπομπή του Χριστοδουλίδη. Η ελληνική κυβέρνηση που ήταν απόλυτα ενήμερη για όλο αυτό το πολιτικό σκηνικό έδωσε το πράσινο φως και καρατομήθηκε ο Χριστοδουλίδης.

Εν τω μεταξύ η μετοχή του ΟΤΕ έχει πάρει εδώ και πολύ καιρό τον κατήφορο. Ξένοι οίκοι συμβούλων έχουν πολλές φορές επισημάνει ότι ένα από τα σημαντικότερα αίτια για το φαινόμενο αυτό είναι οι συνεχείς κυβερνητικές παρεμβάσεις στον οργανισμό. Αυτές οι παρεμβάσεις μεταφράζονται σε αλλεπάλληλες αλλαγές διοικητικών στελεχών που έχουν πάντα σχέση με τον Κόκκαλη, μετατρέποντας τον σε παραμάγαζο της Ιντρακόμ. Αυτή η γάγγραινα έγινε τώρα εξαγωγίμο προϊόν.

Η Ελλάδα αποτελεί τη βάση εξάπλωσης του ρώσικου κεφαλαίου με στόχο τη διάλυση των οικονομιών των γειτονικών χωρών και την αποικιοκρατική εξάρτησή τους. Αυτή είναι μία οικονομική πολιτική που μόνο την ειρήνη δεν πρόκειται να εξασφαλίσει. Τώρα μάλιστα ο “υπουργός της ειρήνης” θέλει να χάσει τον Κόκκαλη και στην Τουρκία.

## “Ριζοσπάστης”: Το κίνημα των συκοφαντών

**Πόσο θράσος, πόσο απέραντο θράσος διαθέτουν οι σοσιαλφασίστες. Πόσο αγαπημένη τους είναι αυτή η τακτική να παριστάνουν τα θύματα, ενώ οι ίδιοι είναι οι θύτες;**

Αυτό κάνουν τώρα με τον Ε. Γιαννόπουλο. Γράφανε διαρκώς για μήνες ότι ο Γιαννόπουλος αποδείχτηκε συνεργάτης των Γερμανών και δοσίλογος. Τον αναφέρανε μάλιστα σαν δοσίλογο και σε μεγάλο τίτλο του Ριζοσπάστη. Τότε ο Γιαννόπουλος τους έκανε μήνυση αφού μάλιστα ο “Ρ” αρνήθηκε να δημοσιεύσει απάντηση του Γιαννόπουλου. Ο Ριζοσπάστης στήριξε αυτή την επίθεση του ενάντια στον Γιαννόπουλο, στον Κατριβάνο. Ή μάλλον ο Κατριβάνος κινήθηκε ενάντια στον Γιαννόπουλο σαν εγκάθετος του ψευτοΚΚΕ και προφανώς με την ευρύτερη έγκριση των ρωσόδουλων, όπως αποδείχτηκε, αφού όλοι τους άφησαν μόνο του τον υπουργό Δικαιοσύνης απέναντι στον Κατριβάνο.

Όμως ο Γιαννόπουλος έκανε δίκη στον Κατριβάνο και την κέρδισε. Ο Κατριβάνος βγήκε συκοφάντης γιατί τα στοιχεία του δεν άντεξαν καθόλου στην εξέταση των πραγματικών περιστατικών. Όμως ο Ριζοσπάστης δεν δέχτηκε το αποτέλεσμα της δίκης και έγραψε πως η δικαιοσύνη λειτούργησε εντεταλμένα από τον Γιαννόπουλο. Συνέχισε δε με περισσότερη ορμή να αρθρογραφεί συκοφαντώντας λυσσαλέα τον

Γιαννόπουλο, ο οποίος έκανε και νέα μήνυση.

Τώρα ο Ριζοσπάστης – συκοφάντης την έχει δύσκολα και πριν από την εκδίκαση της πρώτης αγωγής του Γιαννόπουλου για συκοφαντική δυσφήμιση καλεί σε διαδηλώσεις, ψηφίσματα Σωματείων κλπ. “ενάντια στη φίμωση του ΚΚΕ”. Τέτοια καθάρματα, προβοκάτορες δεν έχουν περάσει ποτέ από αυτή τη χώρα. Οι συκοφάντες απειλούν να συντρίψουν όσους καταφεύγουν στη δικαιοσύνη εναντίον τους. Είναι τρομακτικό. Είναι ασύλληπτο.

Η δίκη πρέπει να γίνει. Οι Γκέμπελς πρέπει να καταδικαστούν.

Ο Γιαννόπουλος είναι ένα φουσκωμένο παγώνι. Είναι θρασύς και ενοχλητικός ο ίδιος. Είναι εθνικιστής και πήρε θέση υπέρ της νομιμότητας των ναζί της “Χρ. Αυγής” ενάντια στο αίτημα της “Αντιναζιστικής Πρωτοβουλίας”.

Αλλά απέναντι στους σοσιαλ-ναζί του Ριζοσπάστη έχει απόλυτα το δικίο με το μέρος του. Άλλωστε ο σοσιαλφασισμός εκστράτευσε εναντίον του, γιατί ο Γιαννόπουλος αντιμετώπισε όλα τα σοσιαλφασιστικά κινήματα της ομηρίας του λαού του ψευτοΚΚΕ όχι σαν κατασταλτική αρχή όπως λένε τα φερέφωνα του Περισσού, αλλά σαν δημοκρατική αρχή απέναντι σε σύγχρονα τάγματα εφόδου.

Ότι γι’ αυτήν την καλή του πλευρά χτυπιέται ο Γιαννόπουλος κι όχι για την

αρνητική του, φαίνεται από το ότι η σημιτο-λαλιωτική κλίκα και το επίσημο ΠΑΣΟΚ τον καλύπτει ελάχιστα ή καθόλου απέναντι στο πρώτο επίσημο κί-

νημα συκοφαντών στην ελληνική πολιτική ιστορία που είναι το κίνημα για την “αθώωση του Ριζοσπάστη”.

## Ο ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ ΨΗΦΙΖΕΙ ΠΑΣΟΚ

Ο αντιευρωπαίος Χριστόδουλος έκανε δήλωση υποστήριξης της κυβέρνησης Σημίτη απευθυνόμενος σ’ ένα εξέχον στέλεχος της σοβινιστικής τάσης του ΠΑΣΟΚ, το Γρ. Νιώτη.

Φαίνεται ότι αυτή η κυβέρνηση ταιριάζει στον Χριστόδουλο. Εμφανίζεται ευρωπαϊκή και προοδευτική, αλλά στην πραγματικότητα κάνει αντιευρωπαϊκή πολιτική, και προωθεί τις πιο αντιδραστικές πολιτικές δυνάμεις. Η ευρωπαϊκή πρόσοψη είναι μία τακτική για τον καθυστερημένο και τη διάσπαση τόσο της Ευρώπης όσο και της Τουρκίας. Δεν είναι τυχαίο που ο φανατικός σοβινιστής Χριστόδουλος δεν έχει γίνει έξαλλος με την πολιτική του Γ. Παπανδρέου. Άλλωστε είναι η κυβέρνηση Σημίτη που του έδωσε την ευκαιρία να αποκτήσει 70% δημοτικότητα. Ο πρωθυπουργός αυτής της κυβέρνησης Σημίτης τον έχει καλέσει αρκετές φορές σε δείπνο, όπου παρευρίσκεται συνήθως και ο Λαλιώτης, ενώ του παραχώρησε τις αυξήσεις στους μισθούς των ιερέων, τα “μπόνους” που ζητούσε.

Είναι σαφές ότι οι προσωρινές αψιμαχίες του Χριστόδουλου με τον Λαλιώτη δεν χαλάνε την ενότητα σ’ αυτή τη φάση που το ρωσόδουλο μπλοκ χρειάζεται τον εθνορατσιστή αρχιεπίσκοπο να καλλιεργήσει το πολεμικό κλίμα της εθνικής ανωτερότητας και του αντιδυτικισμού. Ο Χριστόδουλος αποτελεί λύση για το ρωσόδουλο μπλοκ και για έναν άλλο λόγο. Πιστεύει φανατικά στο “ορθόδοξο τόξο” σα μέσο ηγεμονίας της ορθόδοξης Ελλάδας στην Ευρώπη και στα Βαλκάνια. Αλλά του είναι αδύνατο να φανταστεί την ηγεμονική αυτή πορεία χωρίς τη συμμαχία της Ρωσίας, τόσο αδύνατο που είναι διατεθειμένος να κάνει τα στραβά μάτια στις ηγεμονικές της τάσεις. Με λίγα λόγια τους εξυπηρετεί γιατί είναι φιλορώσος.

# Η ΡΩΣΙΚΗ ΣΥΝΩΜΟΣΙΑ ΜΕ ΤΙΣ ΕΚΡΗΞΕΙΣ ΚΑΙ ΤΟΝ ΜΠΑΣΑΓΕΦ

**Ο** ευρωπαϊκοί λαοί έχουν ήδη αρχίσει να καταλαβαίνουν το χαρακτήρα της ρώσικης πολιτικής. Στις 26 Γενάρη η Μοντ δημοσίευσε ένα καταπληκτικό άρθρο του Φρανσουά Μπονέ με τίτλο “Η Μόσχα είχε θελήσει και προκάλεσε τον πόλεμο στην Τσετσενία”, που αποκαλύπτει ότι η Ρωσία ήταν εκείνη που σχεδίασε τις βομβιστικές επιθέσεις στη Μόσχα και στις άλλες πόλεις, έτσι ώστε να προετοιμάσει το έδαφος της εισβολής στην Τσετσενία. Αυτή ήταν από την πρώτη στιγμή και η θέση της ΟΑΚΚΕ για τις εκρήξεις στη Μόσχα. Το άρθρο του Μπονέ αναφέρεται ειδικά στη συμπαιγνία του προδότη Μπασάγεφ με το ρώσικο σοσιαλิมπεριαλισμό.

Το αναδημοσιεύουμε ολόκληρο:

“Ενώ οι θάνατοι υπολογίζονται ήδη σε χιλιάδες στην Τσετσενία, αυξάνονται οι ενδείξεις που στηρίζουν τη θέση ότι το ξέσπασμα του πολέμου στην Τσετσενία ήταν μια προεκλογική επιχείρηση λεπτομερώς σχεδιασμένη από το Κρεμλίνο. Αυτές οι ενδείξεις συντηρούν ιδιαίτερα τα σκοτεινά ερωτηματικά για τον ακριβή ρόλο που έπαιξαν οι ρωσικές αρχές στις δολοφονικές επιθέσεις του Σεπτεμβρίου του 1999, που προκάλεσαν περίπου 300 θανάτους στη Ρωσία, και κατά την εισβολή στο Νταγκεστάν των ισλαμιστών μαχητών του οπλαρχηγού του τσετσένικου πολέμου Μπασάγεφ, στις αρχές Αυγούστου.

## ΕΝΑΣ ΠΡΟΜΕΛΕΤΗΜΕΝΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

Στις 14 Γενάρη, σε μια συνέντευξη στην ημερήσια εφημερίδα Νεζαβιτοίμαγια Γκαζέτα, ο Σεργκέϊ Στεπάσιν, πρωθυπουργός απ’ το Μάη ως τον Αύγουστο του 1999, κατέρριψε την επίσημη εξήγηση σύμφωνα με την οποία ο πόλεμος στην Τσετσενία είναι μια απάντηση στις “πράξεις της διεθνούς τρομοκρατίας” και στη “συντονισμένη επιθετικότητα ενάντια στη Ρωσία”. Στην πραγματικότητα εξηγεί ότι από το Μάρτη του 1999 είχε παρθεί η πολιτική απόφαση για την εισβολή στην Τσετσενία. “Προετοιμαστήκαμε για μια ενεργή επέμβαση... Είχαμε προγραμματίσει να φτάσουμε στα βόρεια του Τέρεκ (του ποταμού που διασχίζει την Τσετσενία από τ’ ανατολικά προς τα δυτικά) τον Αύγουστο με Σεπτέμβρη. Ο Στεπάσιν προσθέτει ότι “αυτό θα είχε πραγματοποιηθεί ακόμα κι αν δεν είχαμε τις εκρήξεις στη Μόσχα”, και ότι ο Βλαντιμίρ Πούτιν, διευθυντής της FSB (πρώην KGB) εκείνη την εποχή, είχε στην κατοχή του όλες τις πληροφορίες”. Σ’ ένα άλλο σημείο, ο Σεργκέϊ Στεπάσιν κριτικάρει το κόλπο που ετοιμάστηκε για τις επιχειρήσεις: “Είχα σκεφτεί δυο φορές προτού διαβούμε τον Τέρεκ και τραβήξουμε νότια ό-

τι το σχέδιο δε λειτουργεί κι ότι πέφτουμε σ’ έναν ανταρτοπόλεμο”.

Η εξήγηση που δόθηκε για την καθαίρεση του Στεπάσιν ήταν ότι δεν μπορούσε να εμποδίσει τη συμμαχία των πολιτικών εχθρών του Κρεμλίνου, Γιούρι Λουζκόφ και Γεβγκένι Πριμακόφ. Ορισμένοι παρατηρητές προσθέτουν ότι η πολιτική του που κρίθηκε ανεπαρκής στο Βόρειο Καύκασο αποτελεί εξίσου την αιτία της απομάκρυνσης του. Δηλαδή, όταν ο Στεπάσιν προετοίμαζε μια στρατιωτική επιχείρηση που θα στόχευε στην καθιέρωση μιας ζώνης υγειονομικού ελέγχου γύρω από την Τσετσενία, συγκεκριμένοι κύκλοι του Κρεμλίνου και σύμβουλοι του Μπορίς Γέλτσιν προγραμμάτιζαν ήδη το ξέσπασμα του ολοκληρωτικού πολέμου. Χρειάζονταν γι’ αυτό νέα κίνητρα. Οι ισλαμιστικές επιθέσεις στο Νταγκεστάν μετά το άνευ προηγουμένου κύμα δολοφονικών επιθέσεων στη Ρωσία επιτάχυναν την κλιμάκωση.

## ΥΠΟΝΟΙΕΣ ΓΙΑ ΣΥΜΠΑΙΓΝΙΑ

Οι ρώσικες αρχές ποτέ δεν απάντησαν στις υπόνοιες για συμπαιγνία με τους ισλαμιστές μαχητές του Σαμίλ Μπασάγεφ. Τα στοιχεία έχουν επισημανθεί από τον Οκτώβρη του 1999, από το δυτικό Τύπο συμπεριλαμβανομένης της Μοντ, και εκτίθενται στα ρώσικα περιοδικά. Μία ή περισσότερες συναντήσεις πραγματοποιήθηκαν στη Γαλλία στις αρχές του καλοκαιριού του 1999, ανάμεσα στον επιχειρηματία Μπορίς Μπερεζόφσκι, τον αρχηγό του προεδρικού γραφείου Αλεξάντρ Βαλάσιν, και τους απεσταλμένους του οπλαρχηγού του τσετσένικου πολέμου Μπασάγεφ. Ο Μπερεζόφσκι το αρνείται, εξηγώντας ότι ο άνθρωπος που συναντούσε στο Μπιάριτς στις αρχές Αυγούστου, δεν ήταν Τσετσένος αλλά ο ίδιος ο Βλαντιμίρ Πούτιν, μερικές μέρες πριν το διορισμό του στη θέση του πρωθυπουργού. Ωστόσο ο επιχειρηματίας αναγνωρίζει ότι έχει διατηρήσει τακτικές επαφές τηλεφωνικά με τους Σαμίλ Μπασάγεφ και Μοβλάντι Ου-

ντούγκοφ, και άλλους τσετσένους ιθύνοντες.

Σ’ αυτά προστίθενται οι κατηγορίες για συνεργασία που έγιναν γνωστές όχι μόνο από τον τσετσένο πρόεδρο Ασλάν Μασχάντοφ, αλλά και από τον Ρουслан Αούσεφ, τον πρόεδρο της Δημοκρατίας της Ιγκουσετίας. Η υπόνοια κυκλοφορεί μέσα στους πολιτικούς κύκλους, και στη σκέψη κάθε ανθρώπου στρατευμένου για τα ανθρώπινα δικαιώματα: “Ο Μπασάγεφ στο Νταγκεστάν, αυτό είναι μέρος μιας στρατιωτικο-πολιτικής συμφωνίας οργανωμένης από τον Μπερεζόφσκι”, βεβαιώνει ο κοινωνιολόγος Μπαρίς Καγκαρλίτσκι, μαζί με διάφορους μοσχοβίτες πολιτικούς αναλυτές. Οι τελευταίοι σημειώνουν το ρώσικο εξοπλισμό τελευταίας τεχνολογίας που διαθέτουν οι “βαχαμπίτες”, τη χρηματοδότηση αυτών των αποσπασμάτων με την πληρωμή λύτρων και τη σκοτεινή βιογραφία του Σαμίλ Μπασάγεφ, που ήταν από παλιά στο σοβιετικό στρατό ενώ υπάρχουν υποψίες ότι έχει χρησιμοποιηθεί από τις ρώσικες υπηρεσίες.

Ακόμη πιο σκοτεινές είναι πολλές διηγήσεις των τσετσένων πολιτών για τους οποίους δεν υπάρχει αμφιβολία πως το χτύπημα στο Νταγκεστάν είχε ετοιμαστεί μαζί με τη Μόσχα. Απ’ το Σεπτέμβρη, στην Τσετσενία όπως και στην Ιγκουσετία, διηγούνταν πως οι “ισλαμιστές” μπορούσαν ήσυχα να αναδιπλώνονται στα βουνά, μετά από βίαιες μάχες μέσα στα χωριά του Νταγκεστάν. Άλλοι πρόσφυγες που ρωτήθηκαν το Δεκέμβρη, έκαναν λόγο για παραδόσεις όπλων, οργανωμένες από τ’ αποσπάσματα του Μπασάγεφ, ιδιαίτερα στο Ουρούς Μαρτάν.

Ακόμη ο ίδιος ο Μπορίς Μπερεζόφσκι δηλώνει δημόσια, όταν οι άλλοι το κάνουν άνωμα, ότι δεν έχει “κανείς αποδείξεις που να επιτρέπουν την απόδοση των δολοφονικών επιθέσεων στους Τσετσένους”. Στις 14 Σεπτέμβρη, δηλαδή την επόμενη της δεύτερης δολοφονικής επίθεσης στη Μόσχα, ο υφυπουργός Εσωτερικών Ιγκόρ Ζούμποφ, δηλώνει: “Μπορούμε να πούμε χωρίς αμφιβολία ότι οι Μπασάγεφ και Χατάμπ βρίσκονται πίσω από τις εκρήξεις”. Οι επανειλημμένες διαψεύσεις όλων των τσετσένων υπευθύνων δεν ακούστηκαν, αλλά καμιά από τις “αποδείξεις” που οι ρώσικες αρχές διαβεβαιώνουν ότι κρατούν για την “οργάνωση στην Τσετσενία” των επιθέσεων της περασμέ-

νης χρονιάς δεν έγινε γνωστή εκείνη τη μέρα. Ακόμη χειρότερα, εδώ και τέσσερις μήνες διεξάγεται έρευνα με απόλυτη μυστικότητα σε μια προσπάθεια να στηριχθούν οι επίσημες διακηρύξεις που λίγο-πολύ αντιφάσκουν.

Στη Μόσχα, ο δήμαρχος Γιούρι Λουζκόφ και η FSB μίλησαν για ένα εκρηκτικό που αποκαλείται εξοζίνη, ανακατεμένο με ζάχαρη: οι ανακριτές το βρήκαν σε κάμποσους τόνους μέσα στην πρωτεύουσα, οι ύποπτοι, αυτοί που έφεραν στα χέρια τους τα σημάδια αυτής της ουσίας, συνελήφθησαν...

...Κι όμως τον επόμενο μήνα, ο Αλεξάντρ Ζιτάνοβιτς, εκπρόσωπος της FSB, διαβεβαίωσε ότι το εκρηκτικό δεν ήταν σε καμιά περίπτωση εξοζίνη, αλλά ένα μείγμα “βασικά από σκόνη αλουμινίου”... Σήμερα η φύση του εκρηκτικού δεν είναι ακόμη εξακριβωμένη, όπως δήλωσαν οι ρώσικες αρχές στις 5 του Γενάρη, αλλά ανακαλύφθηκε στο Ουρούς Μαρτάν, μέσα σ’ ένα “τρομοκρατικό κέντρο”, ένα προϊόν παρόμοιο μ’ εκείνο που χρησιμοποιήθηκε κατά τη διάρκεια των επιθέσεων.

Αυτό δεν έχει καμιά σημασία για τους θεωρούμενους δράστες. Στις 3 Δεκέμβρη, ο Ζιτάνοβιτς επιβεβαίωσε ότι συνελήφθησαν δεκατέσσερα άτομα. Τίποτα δεν ειπώθηκε για την ταυτότητά τους, τον τόπο κράτησης ή την πορεία των ανακρίσεων.

Δύο άλλα άτομα αναγνωρίστηκαν, αλλά αυτοί, προσθέτει ο εκπρόσωπος της FSB, είναι στην Τσετσενία, “μαζί με τους τρομοκράτες”. Στις 19 Γενάρη σταμάτησαν αυτές οι συλλήψεις. Αλλά οι Ρώσοι εξηγούν ότι έχουν διαβιβάσει στην Ιντερπόλ μια λίστα διεθνών ενταλμάτων σύλληψης που αφορούν ογδόντα Τσετσένους, μεταξύ των οποίων και ο Σαμίλ Μπασάγεφ. “Όλοι οι καταζητούμενοι εγκληματίες βρίσκονται στις μη ελεγχόμενες από τα ομοσπονδιακά στρατεύματα τσετσένικες περιοχές, κάποιιοι μπόρεσαν να διαφύγουν στη Γεωργία ή στην Τουρκία”, δηλώνει ο ρώσος υπεύθυνος της Ιντερπόλ.

Οι ανακριτές ποτέ δεν απάντησαν στα ερωτηματικά που προκλήθηκαν από τις επιθέσεις, καθώς αυτές ξεχωρίζουν σε ό,τι αφορά το επιχειρησιακό στυλ από άλλες τρομοκρατικές ενέργειες.

Τίποτα δεν έχει ειπωθεί για τις τεράστιες βάσεις που απαιτούνται σε τέτοιες εκρήξεις. Τελικά, καμιά έρευνα δεν ξε-

κίνησε την ανεξιχνίαστη δολοφονική επίθεση στο Ριαζάν στις 23 Σεπτέμβρη, που χαρακτηρίστηκε την επόμενη από τον αρχηγό της FSB, ύστερα από αρκετές αντικρουόμενες εκδοχές, σα μια “άσκηση προετοιμασίας”.

## ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ ΕΠΗΡΕΑΣΜΟΥ ΤΗΣ ΚΟΙΝΗΣ ΓΝΩΜΗΣ

Ο Τσετσένος πρόεδρος Ασλάν Μασχάντοφ, είπε γι’ άλλη μια φορά ότι οι δολοφονικές επιθέσεις ήταν έργο των ρωσικών υπηρεσιών. Ο Ηλίας Αχμάντοφ, ο τσετσένος υπουργός Εξωτερικών, πρόβλεψε στις αρχές του Γενάρη στην Ουάσιγκτον, ότι καινούριες επιθέσεις θα συμβούν όταν τα ομοσπονδιακά στρατεύματα σημειώσουν σοβαρές ήττες, έτσι ώστε να επηρεαστεί η κοινή γνώμη. Κι όμως τα ρώσικα ΜΜΕ εμφανίζουν πολλές ρώσικες διηγήσεις απογοήτευσης, και ο προσωρινός πρόεδρος Βλαντιμίρ Πούτιν συγκέντρωσε στις 21 Γενάρη τους υπεύθυνους του υπουργείου Εξωτερικών για να τους ανακοινώσει ότι “ο κίνδυνος δολοφονικών επιθέσεων αυξάνει. Θυμηθείτε αυτό που συνέβη στη Μόσχα, το Μπουϊνάσκ και το Βολγκοντόσκι, αφέτου τους στριμώξαμε, όπως αποδείχτηκε, στο Νταγκεστάν, κι ότι οι συμμορίτες συμφώνησαν ότι ήταν ανίσχυροι για ένα μετωπικό αγώνα με μας”, επισήμανε. Τέτοια ερωτήματα, όπως αυτό των διαπραγματεύσεων που θα γίνονταν διαρκώς για να κλείσει η κρίση μετά τις προεδρικές εκλογές, οι ρώσικοι πολιτικοί κύκλοι και οι δυτικοί ιθύνοντες δε θέλουν να τα καταλάβουν”.

Αυτό το τόσο καλά τεκμηριωμένο και συνολικό άρθρο του Μπονέ που διαβάσαμε επιβεβαιώνει τη θέση ότι το Κρεμλίνο κατασκευάζει σήμερα μέσα από εισοδισμό προβοκάτισες τρομακτικής κλίμακας με πολλούς πρωταγωνιστές που χτυπάνε σε πολλά ταυτόχρονα πολιτικά και στρατιωτικά μέτωπα. Αποδεικνύεται για μια ακόμα φορά ότι είναι αδύνατο να κάνει κανείς σοβαρή ανάλυση της ρώσικης διπλωματίας, αν δεν εντάξει στις βασικές μεθόδους αυτής της διπλωματίας την πολυεδρική συνωμοσία. Η συνωμοσία είναι η κατεξοχήν πολιτική μέθοδος κάθε υπερσυγκεντρωμένης πολιτικής εξουσίας που χρησιμοποιεί τη βία για την κυριαρχία της.

# Ο εθνικοκομμουνιστής Πούτιν σε δράση

**Οι δήθεν δυτικόφιλοι ηγέτες της Ρωσίας επί μια ολόκληρη δεκαετία έχουν κερδίσει την επιδοκίμασία της Δύσης για τις “δημοκρατικές” μεταρρυθμίσεις τους, και τις “προσπάθειες” τους να αποτρέψουν μια νέα “κομμουνιστική δικτατορία”. Τώρα ήρθε η ώρα να βγάλουν τις μάσκες.**

Στις 18 Γενάρη ο Πούτιν και ο Ζιουγκάνοφ συμφώνησαν να συνεργαστούν για την εκλογή του νέου προέδρου της Δούμας. Τότε, τα μέλη του θιάσου που λέγεται ρώσικη Βουλή αποχώρησαν από τη συνεδρίαση και αποφάσισαν να συγκροτήσουν Συμβούλιο συντονισμού των ενεργειών τους, σε μια προσπάθεια να αποκοιμίσουν τους ανά τον κόσμο περισσότερο υποψιασμένους αστούς

δημοκράτες. Τελικά, εκλέχτηκε πρόεδρος της Δούμας σχεδόν παμπηφεί ο Γκενάντι Σελεζνιόφ του ανοιχτά εθνικο-κομμουνιστικού κόμματος του Ζιουγκάνοφ. Σε σχετικό άρθρο του *Εκόνομιστ* που αναδημοσιεύτηκε στην *Καθημερινή* (23/1/2000) αναφέρεται: “Ενώ διαθέτουν μόλις το ένα πέμπτο των εδρών στο Κοινοβούλιο, οι κομμουνιστές βρίσκονται στην προεδρία των εννέα από τις είκοσι έξι κοινοβουλευτικές επιτροπές. Το φιλο-γελτσινικό κόμμα “Ενότητα” με ακόμη λιγότερους βουλευτές, εξασφάλισε την αντιπροεδρία της Βουλής και την προεδρία επτά επιτροπών. Ο νέος ανεξάρτητος πολιτικός σχηματισμός με την ονομασία “Λαϊκή Βουλή” εξασφάλισε την προεδρία πέντε επιτροπών. Οι ελάχιστοι

βουλευτές του κόμματος του Ζιρινόφσκι, οι οποίοι παραδοσιακά ψηφίζουν τη γραμμή του Κρεμλίνου, απέκτησαν και αυτοί την αντιπροεδρία της Βουλής, καθώς και την προεδρία μιας κοινοβουλευτικής επιτροπής” (σ.σ. η επιτροπή αυτή θα συζητήσει σύντομα το θέμα της επιβολής κυρώσεων στους ξένους ανταποκριτές στην Τσετσενία). Αυτές οι επιτροπές είναι το πρωτότυπο των δικών μας διακομματικών επιτροπών και καταδεικνύουν την αρμονική συνεργασία πίσω από το παραβάν των ηθοποιών που κονταροχτυπιούνται πάνω στη σκηνή.

Είναι πλέον ξεκάθαρο πως η τοποθέτηση του Βλαντιμίρ Πούτιν στην προεδρία της Ρωσίας σηματοδοτεί μία νέα φάση στην τακτική του ρώσικου σοσια-

λιμπεριαλισμού. Αποτελεί το τέλος της προηγούμενης “υφειακής” γραμμής και την αρχή της εποχής της προετοιμασίας της γενικής επίθεσης για τον πόλεμο στην Ευρώπη και την παγκόσμια ηγεμονία. Ενδεικτικά αναφέρουμε πως μια από τις πρόσφατες ενέργειες του ρώσου προέδρου είναι η υπογραφή νομοσχεδίου που παραχωρεί στις κρατικές υπηρεσίες ασφαλείας το δικαίωμα να παρακολουθεί το ηλεκτρονικό ταχυδρομείο/e-mail (*Βήμα*, 30/1/2000).

Ο σοσιαλιμπεριαλισμός θέλει νίκη του Πούτιν στις επικείμενες προεδρικές εκλογές γι’ αυτό και ο δήθεν εχθρός του Πριμακόφ δήλωσε πως δε θα μετάσχει σαν υποψήφιος σ’ αυτές. Οι δημοκράτες πρέπει ν’ αρχίσουν ν’ ανησυχούν.

## ΝΑ ΑΠΟΜΟΝΩΘΕΙ Η ΑΥΣΤΡΙΑ ΝΑ ΤΣΑΚΙΣΤΟΥΝ ΟΙ ΝΑΖΙ

συνέχεια από τη σελ. 8

Χάιντερ δεν χρειάζεται να καταγγείλει σήμερα την Βρυξελλιανή αλαζονεία αλλά πρέπει να είναι συνετός στον αντιευρωπαϊσμό του γιατί στο δημοψήφισμα του 1994 για την είσοδο της Αυστρίας στην Ευρώπη το 70% στην Καρινθία ψήφισε υπέρ.

Το FPO επεμβαίνει στον τομέα της τέχνης και ευνοεί τους δικούς του ζωγράφους και ακαδημαϊκούς στην Καρινθία που είναι πιο συμβατικοί και προσπαθεί να βελτιώσει την εικόνα του διοργανώνοντας ένα φεστιβάλ 2000 κάτω από το σήμα των διεθνών πολιτιστικών συναντήσεων. Ο βασικός σύμβουλος του Χάιντερ στα πολιτιστικά είναι αρχισυντάκτης ενός ακροδεξιού περιοδικού που μόλις το οδήγησαν στη δικαιοσύνη για αναθεωρητικές θέσεις δηλ. επειδή αρνήθηκε το ολοκαύτωμα. Ο Χάιντερ ανακατεύτηκε με την τέχνη στην πρώτη ομιλία σαν αρχηγός του FPO το 1986. Είχε επιτεθεί τότε

βάνουσα στον διάσημο αυστριακό Τόμας Μπέρνερ συγγραφέα του βιβλίου “Παλιοί Κυρίαρχοι” που το μισεί ένα μεγάλο κομμάτι της καλής αυστριακής κοινωνίας. Αργότερα κάλεσε τον σλοβένικης καταγωγής ζωγράφο, Βαλεντίν Ομάν, να εγκαταλείψει την Καρινθία.

Το 1998 πριν ανέβει στην εξουσία είχε κάνει μια ισχυ-

λους Κόλλινγκ στον οποίο οι σοσιαλδημοκράτες είχαν αναθέσει να τους φτιάξει μια σειρά από έργα για να διακοσμήσουν τους τοίχους της τοπικής Βουλής. Η υπόθεση Κόλλινγκ συγκέντρωνε όλες τις προϋποθέσεις ενός σκανδάλου για λαϊκή κατανάλωση, δηλαδή σκανδάλου ευνοιοκρατίας μια που δεν είχε προκηρυχθεί διαγωνισμός για να συμμετέχουν και άλλοι ζωγράφοι, σκανδάλου παρακμής μια που ο Κόλλινγκ είχε πραγματοποιήσει ένα χάλπενινγκ με τις ακαθαρσίες του και σπατάλη

δημοσίου χρήματος μια που οι πίνακες θα κόστιζαν 1 εκατομ. γαλλικά φράγκα. Το FPO με την υποστήριξη της λαϊκής εφημερίδας “Κρόνεν Τσάιτουγκ” έκανε μια δυναμική καμπάνια καταγγελίας με υπογραφές, ψέματα και βρισιές. Τελικά έχασε όμως τη μάχη γιατί δεν μπόρεσε να κάνει τον πληθυσμό να ξεχάσει τον πατέρα του ζωγράφου, Άντον Κόλλινγκ που πριν 60-70 χρόνια είχε ζωγραφίσει πίνακες που διακόσμησαν το τοπικό κοινοβούλιο και όταν έγινε η προσάρτηση της Αυστρίας από τους χιτλερικούς το 1938 οι ναζιστές σήκωσαν τους πίνακες με τη βία και κυνήγησαν τον δημιουργό τους (τα στοιχεία του άρθρου είναι από άρθρα της γαλλικής *Μοντ* της 3 και 4/2/2000).

### ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΥΠΟΥ ΤΗΣ ΑΝΤΙΝΑΖΙΣΤΙΚΗΣ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑΣ ΠΟΥ ΔΗΜΟΣΙΕΥΤΗΚΕ ΣΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ (9/2/2000)

**Η άνοδος των αυστριακών νεοναζιστών στην εξουσία είναι ένα σημείο καμψής στη μεταπολεμική Ευρώπη. Μπαίνουμε στην εποχή ενός νέου σοβινιστικού μεσαίωνα που το ιδεολογικό και πολιτικό του έδαφος είναι ο αντιευρωπαϊσμός, η εθνική πολιτιστική υπεροχή και ο αντιδραστικός “αντικαπιταλισμός”. Οι έλληνες δημοκράτες πρέπει να ανησυχούν ακόμα περισσότερο γιατί η Ελλάδα είναι ο κατ’ εξοχήν ευρωπαϊκός χώρος ανάπτυξης αυτής της ιδεολογικής γραμμής. Δεν είναι τυχαίο το γεγονός ότι η κυβέρνηση Σημίτη έχει υποβαθμίσει το ζήτημα Χάιντερ περισσότερο απ’ όλες τις ευρωπαϊκές κυβερνήσεις. Οι δημοκρατικοί άνθρωποι πρέπει να απαιτήσουν απ’ αυτή την κυβέρνηση και τα ελληνικά πολιτικά κόμματα να πάρουν θέση ανοιχτής καταδίκης και δραστηρίων μέτρων κατά της κυβέρνησης Χάιντερ-Σιούσελ.**

ρή καμπάνια ενάντια στο ζωγάφο της περιοχής, Κορνέ-

## ΕΚΛΟΓΕΣ

συνέχεια από τη σελ. 2

στών της Τσετσενίας, ότι ο “ειρηνόφιλος” πρωθυπουργός και ο “ειρηνόφιλος” υπουργός του των εξωτερικών δεν βρήκαν λέξη την ενομένη Ευρώπη δεν βρήκαν να πουν **οι ίδιοι** λέξη ενάντια στον ναζι Χάιντερ, ότι την απότομη “ειρήνη” τους την υποστηρίζουν όλα τα χειρότερα σκυλιά του σοβινισμού, στρατός, εκκλησία και συνδικάτα και ότι την “ειρήνη” αυτή την χειροκροτούν στα πρώτα καθίσματα και τα αντίστοιχα σκυλιά του τούρκικου σοβινισμού. Πρέπει ακόμη οι δημοκράτες να σκεφτούν ότι αυτοί οι “υπερευρωπαίοι” έχουν δουλέψει δραστήρια για να πέσει η κυβέρνηση Γκλιγκρόφ στη Δημ. της Μακεδονίας και να αναδειχθεί σαν εξουσία η βρωμερή, οππο-

τουνιστική και υποταγμένη στην στρατηγική του ορθόδοξου τόξου κλίκα Γκεοργκίεφσκι που αμέσως μετά άνοιξε το δρόμο στον ελληνικό υποϊμπεριαλισμό για διείσδυση στη Δημοκρατία της Μακεδονίας.

Αυτά στο εξωτερικό επίπεδο. Γιατί στο εσωτερικό η κλίκα Σημίτη είναι ακόμα πιο σκοταδιστική. Όχι μόνο γιατί στο ιδεολογικό επίπεδο αφήνει να ξαπλώνεται στην κοινωνία ο χειρότερος σοβινισμός και ο εθνορατσισμός, που μάλιστα τον οργανώνει όπως έκανε με την χιτλερική Ακρόπολη του μιλένιουμ, όχι μόνο γιατί στο πολιτικό επίπεδο νομιμοποίησε οριστικά τους ναζιστές και τους έδωσε πλήρη πολιτική κάλυψη στα νέα τους μέτωπα, αλλά κυρίως γιατί προσφέρει με άλματα και με αυθαιρεσία τη ραχοκοκκαλιά της συγκεντρωμένης ελληνικής οικονομίας στον αγαπημένο της πράκτορα της Στάζι, Κόκκαλη και ταυτόχρονα γκρε-

μίζει ένα ένα όλα τα εργοστάσια της βαριάς βιομηχανίας και της μεγάλης γενικά βιομηχανίας στη χώρα. Τα Λιπάσματα και ο Πειραιάς κάτι ξέρουν γι’ αυτό και έρχονται από κοντά BIOMAGN (Σκαλιστήρης), TVX, Παπαστράτος, Κεράνης κλπ.

Τα τέρατα αυτά χτυπάνε το λαό σε όλα τα επίπεδα, ενώ η φιλοευρωπαϊκή αστική τάξη είναι ανίκανη να καταλάβει τι την περιμένει στο μέλλον. Γιατί γι’ αυτήν η μεγάλη “προσφορά” αυτών των συνωμοτών δεν είναι μια ερεβώδης και εύθραυστη “ειρήνη στο Αιγαίο” αλλά τα συγκεκριμένα και ζεστά κέρδη που αντισταθμίζουν το επιδέξιο και πολύχρονο βιομηχανικό σαμποτάζ των Σημίτη-Λαλιώτη. Αυτά τα κέρδη είναι προϊόν του χαμηλού μεροκάματου και το χαμηλό μεροκάματο έχει έρθει με δύο τρόπους:

Ο ένας τρόπος είναι η συνεχιζόμενη εισαγωγή και χρησιμοποίηση της παράνομης βαλκανι-

κής εργατικής δύναμης που τσακίζει διαρκώς το κατακτημένο μεροκάματο του προλεταριάτου αυτής της χώρας και ο δεύτερος, ο πιο τυπικά “ρώσικος”, είναι η δημιουργία ενός ελληνικού υποϊμπεριαλισμού της Ρωσίας στα Βαλκάνια. Αυτός στο οικονομικό επίπεδο σημαίνει εξαγωγή κεφάλαιου, ληστεία των Βαλκανικών χωρών και εκμετάλλευση του βαλκανικού μεροκάματου.

Αυτά είναι τα μεγάλα δώρα του σοσιαλιμπεριαλισμού στην δυτικόφιλη αστική τάξη και χάρη σ’ αυτά τύποι σαν τον Παπαντωνίου μπορούν να είναι ταυτόχρονα εκφραστές του δυτικόφιλου κεφάλαιου και της ρωσόδουλης νομενκλατούρας και να υπηρετούν πιστά τον Σημίτη και τον Λαλιώτη. Σε αυτή την βάση έχει στηθεί και η στρατηγικής σημασίας συμμαχία Λαμπράκη – Λαλιώτη – Κόκκαλη στα ΜΜΕ.

Επειδή όλα αυτά από την ταξική τους φύση είναι πολύ δύσκολο να τα καταλάβουν οι αστοί

δυτικόφιλοι, πέφτει πάνω στο προλεταριάτο η ιστορική ευθύνη να απαντήσει στην πολύμορφη επίθεση των ρωσόδουλων. Γιατί οι βιομηχανικοί εργάτες είναι εκείνοι που δέχονται την πιο ωμή επίθεση των συνωμοτών, είναι εκείνοι που βλέπουν να πέφτει αδιάκοπα το μεροκάματό τους, εκείνοι που δέχονται τη συντονισμένη προδοσία όλης της ψευτοαριστερής συνδικαλιστικής συμμορίας. Είναι εκείνοι που σήμερα μπορούν να καταλάβουν περισσότερο από τον καθένα τη σημερινή πολιτική κατάσταση. Αυτό άλλωστε αποδείχτηκε τελευταία στα Λιπάσματα. Η ΟΑΚΚΕ πρέπει να μιλήσει όσο γίνεται πιο έντονα και να πείσει το βιομηχανικό προλεταριάτο στη γραμμή του αντιρώσικου δημοκρατικού και πατριωτικού μετώπου.

Η εκλογική αυτή μάχη πρέπει να αξιοποιηθεί πολύ από τις δυνάμεις μας γι’ αυτό το σκοπό.



# ΝΑ ΑΠΟΜΟΝΩΘΕΙ Η ΑΥΣΤΡΙΑ ΝΑ ΤΣΑΚΙΣΤΟΥΝ ΟΙ ΝΑΖΙ

**Η άνοδος του νεοναζιστικού κόμματος της Ελευθερίας του Χάιντερ στην εξουσία αποτελεί μια φαιά καμπή στην μεταπολεμική Ευρώπη. Για πρώτη φορά ο ευρωπαϊκός οικονομικός γίγαντας βρέθηκε μπροστά στην επιτακτική ανάγκη να αποδείξει μια στοιχειώδη πολιτική ενότητα και να υπερασπίσει τις στοιχειώδεις κοινές δημοκρατικές αρχές που οδήγησαν στην ένωση του.**

Και σε μια πρώτη φάση τα κατάφερε, αλλά τα ρήγματα και οι αντιθέσεις που εμφανίστηκαν στο εσωτερικό του είναι τόσο μεγάλες που τίποτα ακόμα δεν έχει κριθεί. Πρόκειται για μια πολιτική πάλη που μόλις τώρα αρχίζει. Αυτή η πάλη έχει ήδη αναδείξει δυο στρατόπεδα: Από τη μια μεριά βρίσκεται ο ευρωπαϊκός δημοκρατισμός που υπερασπίζεται την ευρωπαϊκή ενότητα και από την άλλη ο ευρωπαϊκός εθνικισμός σε μέτωπο με τους σοσιαλφασίστες που ντύθηκαν δημοκράτες και με τους ρωσόφιλους κάθε είδους. Στις αρχές του Φλεβάρη η συνεργασία των αυστριακών συντηρητικών του Σιούσελ με τους ναζιστές πραγματοποιείται και η πιο οξυδερκής ευρωπαϊκή γραμμή με εκφραστή τον Σιράκ μαζί με την πορτογαλική προεδρία της Ευρ. Ένωσης μπαίνει μπροστά για να πετύχει τη δημοκρατική απόφαση των 14 χωρών-μελών να απομονώσουν πολιτικά την νέα αυστριακή κυβέρνηση.

Τα μέτρα αυτά είναι "οι κυβερνήσεις των 14 να μην προωθούν και να μην αποδέχονται καμιά διμερή επίσημη επαφή σε πολιτικό επίπεδο", "να μην υποστηρίζουν Αυστριακούς υποψηφίους για θέσεις σε διεθνείς οργανισμούς" και "να μη δέχονται τους πρεσβευτές της Βιέννης στις 14 χώρες, παρά μόνο σε τεχνικό επίπεδο". Η Βρετανία, η Νορβηγία, η Φιλανδία, η Ισπανία, το Βέλγιο, η Γαλλία, η Σουηδία, η Δανία και η Γερμανία (όλοι εταίροι της Αυστρίας στην Ε.Ε.) ανακοινώνουν ότι αναστέλλουν τις πολιτικές επαφές με την κυβέρνηση της Βιέννης και επιφυλάσονται για περαιτέρω μέτρα. Το Ισραήλ ήδη έχει αποσύρει τον πρεσβευτή του. Οι ΗΠΑ κάνουν το ίδιο και περιορίζουν τις διπλωματικές τους σχέσεις. Έμεινε μόνο η Ρωσία να μιλάει για "πίστωση εμπιστοσύνης" στη δημοκρατία στην Αυστρία.

Η φιλοναζιστική γραμμή εδρεύει στην Κομισιόν (Ευρ. Επιτροπή των αρχηγών των πολιτικών ομάδων του ευρωπαϊκού βουλευτικού που ονομάζονται επιτροπεί) που έχει πρόεδρο της τον Ιταλό Πρόντι. Σύμφωνα με την οικονομική Ημερησία (2/2/2000) το κείμενο που παρουσίασε στους επιτρόπους ο Πρόντι ήταν απόλυτα διαφοροποιημένο από τα μέτρα των 14. Το κείμενο έγι-

νε αντικείμενο ενός συμβιβασμού ανάμεσα στους αρχηγούς των ευρωπαϊκών πολιτικών ομάδων. Αυτό που βγήκε τελικά σαφήνισμα του Ευρωπαϊκού βουλευτικού δεν αναφέρεται παρά μόνο πολύ έμμεσα, χαιρετώντας απλά την πρωτοβουλία των 14, στο ενδεχόμενο κυρώσεων. Και είναι αυτή η απόφαση στην οποία αναφέρεται το ΠΑΣΟΚ και ο ΣΥΝ και συμφωνεί μαζί της, και όχι η επίσημη πολιτική απόφαση των 14. Ο Πρόντι χρησιμοποίησε στη συνεδρίαση τη δική του διφορούμενη γλώσσα, όπως κάνει από την αρχή της κρίσης. Μεγάλη τάχα "σταθερότητα στο επίπεδο των αρχών", "σύνεση στις πράξεις και τις δραστηριότητες που πρέπει να αναληφθούν σε συνέπεια". Δήλωσε στους ευρωβουλευτές ότι η συνθήκη της Ε.Ε. δεν προβλέπει πρόταση διαγραφής είτε θεληματικής είτε εξαναγκασμένης. Αν και αυτό δεν είναι αλήθεια γιατί η συνθήκη του Άμστερνταμ (σ' αυτή που ο ΣΥΝ ψήφισε παρών) προβλέπει τη διαγραφή μέλους κράτους που ακολουθεί πολιτική αντίθετη με τις αρχές της Ε.Ε.

Τα επιχειρήματα του ευρωπαϊκού εθνικισμού ενάντια στις κυρώσεις στην αυστριακή κυβέρνηση είναι όμοια με εκείνα του εθνικοκομμουνιστή Ζιουγκάνοφ και των ρωσόφιλων στη χώρα μας. Αυτά είναι: "Κάτω τα χέρια από την Αυστρία. Μην επεμβαίνετε στα εσωτερικά της. Ο λαός της αποφάσισε δημοκρατικά με εκλογές την κυβέρνηση του". Η παραπάνω έμμεση υπεράσπιση των ναζιστών ξεχνά κιόλας ότι η Αυστρία είναι μέλος της Ευρ. Ένωσης δηλ. μιας εθελοντικής ενότητας κρατών στην οποία το καθένα έχει δικαιώματα αλλά και υποχρεώσεις. Και ότι η Ε.Ε. είναι ακριβώς γέννημα του αντιφασιστικού αγώνα ενάντια στο χιτλερισμό και στηριγμένη σ' εκείνες τις δημοκρατικές αρχές που αντιπαρατέθηκαν στο ναζισμό. Κυρίως όμως κάθε εθνικά κυρίαρχο και ανεξάρτητο κράτος που αποφασίζει να ενωθεί με άλλα κράτη συμφωνεί στη βάση αυτής της εθελοντικής ένωσης ότι θα παραχωρήσει ένα τμήμα από τα κυριαρχικά του δικαιώματα σε θεσμικά όργανα αυτής της Ένωσης που θα αποφασίζουν και θα καθορίζουν τις τύχες όλων των μελών. Ότι δηλ. η κάθε ξεχωριστή εθνική κυριαρχία μειώνεται

στο βαθμό που ενσωματώνεται και αποτελεί τμήμα μιας πολυεθνικής κυριαρχίας καπιταλιστικών κρατών, αλλά και αυξάνεται ταυτόχρονα γιατί κάθε κράτος επεμβαίνει αναγκαστικά, σαν πλειοψηφία κρατών ή με συναίνεση, στα εσωτερικά κάθε άλλου (κοινοτική νομοθεσία, οικονομικά μέτρα, νόμισμα κ.λπ.). Όλα αυτά δεν είναι θεσμοθετημένες επεμβάσεις στα εσωτερικά κάθε κράτους; Αυτό δεν είναι το νόημα της ενωμένης Ευρώπης;

Στην πραγματικότητα όταν οι φαιοκόκκινοι (ψευτοΚΚΕ) βγάζουν τις αντιεπεμβατικές κραυγές τους ξεχνάνε ότι συμμετέχουν στα ευρωπαϊκά θεσμικά όργανα και μάλιστα έχουν απαιτήσει μέσα σ' αυτά την επέμβαση σε κράτη εταίρους της Ε.Ε. και ότι οι ίδιοι έχουν ζητήσει από τη χώρα τους να εναρμονιστεί με την κοινοτική νομοθεσία. Και τώρα απαιτούν από την Ευρώπη να μην επέμβει και να μην απαγορεύσει στους ναζιστές το δικαίωμα να αποφασίζουν για τις τύχες των 14 κρατών-μελών των οποίων οι λαοί δεν ψήφισαν τους ναζιστές να αποφασίζουν για τις τύχες τους. Ο αυστριακός λαός έχει κάθε δικαίωμα να εκλέξει ναζιστές, αλλά καλό είναι να τους κουβαλήσει μόνο στη δική του πλάτη.

Ο Χίτλερ εκλέχτηκε επίσης με εκλογές, αλλά δεν ήταν δημοκράτης, ούτε κυβέρνησε δημοκρατικά. Όσο για το επιχείρημα ότι η σημερινή επέμβαση αποτελεί άσχημο προηγούμενο για μια μελλοντική "κομμουνιστική κυβέρνηση" δεν υπήρξε παρέμβαση της Ευρώπης στη Γαλλία όταν οι σοσιαλιστές συγκυβέρνησαν με το ψευτοΚΚΓ. Όμως σήμερα το δίλημμα για το προλεταριάτο δεν είναι η αστική Ευρώπη ή η σοσιαλιστική επανάσταση, αλλά ναζισμός ή ευρωπαϊκός δημοκρατισμός (καπιταλιστική Ευρώπη αλλά πάντως δημοκρατική). Κι αν αποδείξει όποιος "μαρξιστής" μπορεί ότι η προλεταριακή επανάσταση βρίσκεται σήμερα στην ημερήσια διάταξη. Εκείνη η δύναμη που σήμερα ηγεμονεύει πολιτικά απέναντι στον Χάιντερ δεν είναι το επαναστατικό προλεταριάτο, αλλά η άθλια, συμβιβαστική, υποχωρητική απέναντι στη Ρωσία, αλλά πάντως αντιστεκόμενη σήμερα στο ναζισμό (σε όσο βαθμό το κάνει) αστική τάξη και μάλιστα τα πιο ευρωπαϊόφιλα κομμάτια της. Γιατί αν ο Χάιντερ παραμείνει ανέπαφος τότε όχι μόνο θα νομιμοποιηθεί ο ναζισμός σε ολόκληρη την Ευρώπη, όχι μόνο θα λειτουργήσει αυτός ο ναζι σαν ιδεολογικός και πολιτικός μα-

γνήτης για τον ευρωπαϊκό ναζισμό, αλλά και το παγκόσμιο κέντρο του ναζισμού που είναι σήμερα η Ρωσία θα έχει ήδη μια προκεχωρημένη ιδεολογική βάση μέσα στο ευρωπαϊκό έδαφος. Από την άλλη ολόκληρο το ευρωπαϊκό οικοδόμημα θα διαφθαρεί και σύντομα ο κάθε ξεχωριστός ευρωπαϊκός εθνικισμός θα γκρεμίσει το όμορφο, αλλά εύθραστο γυάλινο ευρωπαϊκό σπίτι. Τότε η Ευρώπη θα γίνει αυτό που σήμερα την κατηγορούν όλοι οι φαιοκόκκινοι, μήτρα του ναζισμού.

## Ο ΧΑΪΝΤΕΡ ΣΤΗΝ ΚΑΡΙΝΘΙΑ

Η Καρινθία είναι μια μικρή ορεινή περιοχή στα σύνορα με τη Σλοβενία και φαινομενικά ένας γαλήνιος τόπος. Όμως ο πληθυσμός της χαρακτηρίζεται από την πιο μεγάλη πολιτική καθυστέρηση στην Αυστρία και τοπικισμό. Το κόμμα του Χάιντερ εκλέχτηκε στην τοπική κυβέρνηση της Καρινθίας το 1989. Τον Ιούνιο του 1991 ο Χάιντερ δηλώνει στην τοπική Βουλή: "Η πολιτική απασχόληση του Γ' Ράιχ ήταν ορθή" και εξαναγκάζεται σε παραίτηση. Το 1999 εκλέγεται ξανά στην τοπική κυβέρνηση στην οποία αντιπροσωπεύονται και τα άλλα δύο κόμματα, το Λαϊκό και οι σοσιαλδημοκράτες. Πριν αναλάβει την αρχηγία του FPO ο Χάιντερ και το οδηγεί στις σκληρές ναζιστικές του ρίζες, το FPO βρέθηκε το 1983 να συγκυβερνά με τους σοσιαλδημοκράτες σε εθνικό επίπεδο.

Ο Χάιντερ είχε αναγγείλει στην Καρινθία ότι θα υπάρξει ειδική ταυτότητα για τους ξένους που θα έχει τα δακτυλικά τους αποτυπώματα. Εδώ και μερικές βδομάδες μια περίπτωση φυματίωσης που παρουσιάστηκε σε δημοτικό σχολείο σ' ένα παιδί απ' το Κόσοβο οδήγησε στο να γίνει ιατρική εξέταση στους μαθητές σε όλα τα σχολεία για να περιοριστεί ο κίνδυνος εξάπλωσης της. Το FPO δήλωσε τότε ότι πρέπει να εξεταστούν ιατρικά μόνο οι ξένοι μαθητές. Ο λόγος που δεν έγινε δεκτή η απαίτηση του ήταν ότι αυτή τη διάκριση την απαγορεύει η αυστριακή νομοθεσία. Στην Καρινθία υπάρχει σλοβενική μειονότητα που αποτελεί το 2% του πληθυσμού της και δεν αισθάνεται καθόλου άνετα. Τα μικτά σχολεία που υπάρχουν στην περιοχή διδάσκουν εδώ και χρόνια γερμανικά και σλοβένικα, αλλά επί Χάιντερ τα μικτά σχολεία δεν βοηθούνται καθόλου και προωθείται έτσι ο χωρισμός των σχολείων, όπου θα διδάσκουν μόνο γερμανικά (αυστριακοί) ή μόνο σλο-

βένικα. Αυτή είναι και η γενική προτίμηση. Από τότε που ανέβηκε ο Χάιντερ στην τοπική κυβέρνηση το γενικό κλίμα έχει αλλάξει. "Σας κοιτάνε λοξά αν πείτε ότι δεν συμφωνείτε μ' αυτή την πολιτική" λέει η Ελίζαμπeth Στάινερ ανταποκρίτρια της φιλελεύθερης εφημερίδας *Der Standard*. Και συνέχισε: "Στο Κλάνγκεφουρτ (πρωτεύουσα της Καρινθίας) με κατηγορήσαν κάποια στιγμή ότι δούλευα για μια εβραϊκή εφημερίδα" επειδή ο εκδότης της, ο Όσκαρ Μπροντέν, είναι εβραίος. Αν και ο τύπος είναι ελεύθερος στην Καρινθία οι επεμβάσεις του FPO στις τοπικές εφημερίδες πολλαπλασιάζονται. Στην τοπική διοίκηση οι υπάλληλοι που δεν είναι εντός γραμμής γίνονται θύματα πολλαπλών πιέσεων. Υπάρχει ένα κλίμα εκφοβισμού και δυσπιστίας που είναι σε σύγκρουση με το τόσο ήσυχο πρόσωπο αυτής της μικρής επαρχιακής πόλης που μοιάζει με ντεκόρ ηλεκτρικού τραίνου. Δεν βλέπει κανείς κανένα ξυρισμένο κρανίο, κανένα μπλε πουκάμισο (το χρώμα του FPO) και το 40% θεωρεί φυσικό να ψηφίσει ένα κόμμα που δείχνει κατά προτεραιότητα την αγάπη του στην τάξη και την πατρίδα.

Το ολοκαύτωμα δεν είναι ένα ζήτημα για συζήτηση. Δεν υπάρχουν πια Εβραίοι στο Κλάνγκεφουρτ από το 1995. Οι επικεφαλής όλων των κομμάτων ομολογούν κανονικά το θαυμασμό τους για το Γ' Ράιχ. "Είμαι περήφανος που ήμουνα στη χιτλερική νεολαία" είπε κάποια στιγμή ο σοσιαλδημοκράτης Λέοπολντ Βάγκνερ, ένας από τους προκατόχους του Χάιντερ, επικεφαλής της περιοχής. Η ιστορία στο Κλάνγκεφουρτ έχει μείνει στο 1920. Οι κάτοικοι του αποφάσισαν τότε με λαϊκό δημοψήφισμα ότι η περιοχή θα ήταν τμήμα της Αυστρίας και όχι της Γιουγκοσλαβίας. Σήμερα ακόμα η Καρινθία θεωρεί τον εαυτό της προκεχωρημένο προμαχώνα της γερμανικής κουλτούρας στις άκρες του σλαβικού κόσμου, σαν ο πόλεμος του 1918-1920 να μην σταμάτησε ποτέ. Κάθε χρόνο στις 10 Οκτώβρη, επέτειο του δημοψηφίσματος, οι νοσταλγοί του παρελθόντος ξαναβρίσκονται στο Κλάνγκεφουρτ, ανάμεσα τους πολλές αποστολές των παλιών Βάφεν Ες-Ες που έρχονται από όλη την Ευρώπη. Το συνηθισμένο μοτίβο των κατοίκων της είναι: "Η Βιέννη μας εγκατέλειψε το 1918". Απεχθάνονται την αυστριακή πρωτεύουσα και τον κοσμοπολιτισμό της. Στο όνομα ενός μαχητικού επαρχιωτισμού ο



